

► Esperança al Líban

Roda el món // Pàgina 19

L'elecció de Michel Suleyman com a president del Líban posa fi a divuit mesos de punt mort i obre un nou capítol de l'agressiva història de les regions del país.

► Turisme responsable?

Què es cou // Pàgina 22

Fa quaranta anys que la gent va començar a desplaçar-se massivament per plaer. Avui existeix un ampli ventall de possibilitats que permeten conèixer altres realitats i alternatives.

► INDPHxC Fest

Expressions // Pàgina 24

Les veus més punyents del **hardcore** polític català es donen cita a l'INDPHxC Fest de Cardedeu, amb la participació de Ràbia Positiva, Mall, Answer i la banda gallega Nao.

directa

setmanari de comunicació

núm. 95 // 28 de maig de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

El govern espanyol decideix derogar el transvasament

» Així està el pati // Pàgina 9

FONTS DEL GOVERN DE L'ARAGÓ CONFIRMEN LA DECISIÓ DE L'EXECUTIU ESTATAL

» Així està el pati // Pàgina 10

El confident de la cèl·lula del Raval diu que mai va treballar com a espia

CONTRADIU FRONTALMENT LA VERSIÓ DELS FETS DIFOSA PER RUBALCABA

» Així està el pati // Pàgina 11

Solidaritat amb en Franki

David Datzira

» Així està el pati // Pàgina 12

La setmana de bloqueig a les obres del Pla Caufec acaba amb 35 detencions

Pancarta que va encapçalar la manifestació central de la campanya a Esplugues de Llobregat

Eloy de Mateo

» Expressions i La Indirecta // Pàgines 24 i 28

1968: una revolta mundial, existencial i política

El quarantè aniversari del Maig del 1968 posa sobre la taula el debat sobre la seva vigència. Per entendre el 68 no podem limitar-lo només a

les revoltes estudiantils del maig parisenc: cal situar-lo al centre d'una onada revolucionària mundial, existencial i política. La DIRECTA ho

analitza i aporta idees per al debat amb una entrevista al filòsof Daniel Bensaïd, un dels protagonistes del maig francès.

Editorial

Una canonada sense aixeta

Catalunya ja no està en situació de sequera. Les pluges caigudes les últimes setmanes garanteixen que, mitjançant el desglaç i la baixada continua d'aigua d'aquífers i lleres, els pantans superin de ben segur el 50% de reserves. Si es confirmen les previsions de nous episodis de pluges el volum d'aigua podria ser encara més gran i embassaments com La Baells podrien arribar a obrir les comportes per saturació. És cert que l'embassament de Susqueda, el més gran de Catalunya, encara es troba a un terç del seu volum, però les estadístiques diuen que el major creixement de les seves reserves es produeix cada any durant el mes de juny. Amb aquest panorama, el real decret aprovat pel govern de l'Estat que permetia la construcció d'urgència d'una canonada per unir la conca de l'Ebre i la xarxa Ter-Llobregat ja no té cap valor jurídic. Això ho sap bé la vicepresidenta De la Vega, amb una extensa formació judicial. Precisament ha estat ella la que ha informat al govern de l'Aragó de la derogació *de facto* del real decret, segons han informat a aquest setmanari fonts de l'executiu aragonès. Sembla segur que ben aviat s'anunciarà l'anul·lació del decret que permet la construcció d'urgència de la canonada de l'Ebre. Ara bé, el govern tripartit serà capaç d'aparcar definitivament el projecte? O serà ara que es veurà si realment hi havia altres raons i interessos que portaven a la construcció d'aquesta infraestructura valorada en 180 milions d'euros? Les competències de la Generalitat li permeten construir la canonada, però l'aixeta per fer-hi córrer aigua es tancarà amb la derogació del real decret. Si el tripartit tirés pel dret i volgués consumir el despropòsit ja només quedaria el camí de resistir-s'hi amb la força de la raó i amb la desobediència civil. Serem milers davant les màquines.

Pensem, doncs existim

Aparador d'estiu

Enric Borràs Abelló
/directa@setmanaridirecta.info/

Ara que s'acosta l'estiu tot hom va més destapat, els avions bombardegen turistes i els Mossos d'Esquadra amaguen la merda de Barcelona sota la catifa. Surten a caçar venedors ambulants amb empena reforçada i assetgen les poques putes que queden al centre, es fan notar tant com poden. Fins i tot les rates que sovintegen les vies del metro sembla que s'amaguin. Tot ha de ser *fashion*, *cool*, digne de fer ballar les targes de crèdit. I és que si hi ha una època en què Barcelona sigui més aparador que mai, és la que s'acosta, la temporada alta del turisme, tal i com diuen els del ram. Si un caçador pot parlar de la temporada del senglar i un pagès ho fa de la del préssec, els hotelers es freguen les mans quan s'acosta la millor època per recol·lectar turistes.

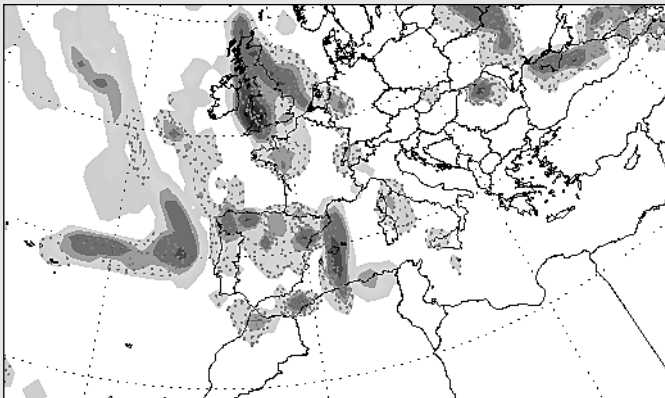
Els viatgers de vol barat o d'hotel de cinc estrelles, tan se val, veuran una ciutat una mica bruta i plena però digne de ser ensenyada, amb un transport públic caòtic i plena de museus. Passejaran per la Rambla, on cada vegada s'hi veuen menys indígenes i es col·laran en unes platges on navega bona part

La merda, encara que no es vegi, no desapareix misteriosament.

Tal i com passa amb les platges, encara que l'Ajuntament converteixi el centre i els monuments de Barcelona en un aparador lluent, allò que considera brutícia no desapareix; només canvia de lloc. Les putes se'n van a la zona universitària, els venedors de llunes dissimulen millor, els carteristes s'amaguen al metro i els barris més oblidats esperen un 22@. I és que potser caldria pensar que tot això no és brutícia, sinó tan sols realitat; que els qui manen, on haurien de netejar a fons, és als passadissos de l'Administració. I sense amagar res sota cap catifa. El problema més greu però, el tindrem quan siguem els barcelonins els qui ja no vegem tot això que no lluu, quan la ciutat ens sembli un lloc bonic, just i sense defectes. Perquè llavors, senzillament, serem turistes a la nostra pròpia ciutat.

La merda no desapareix misteriosament

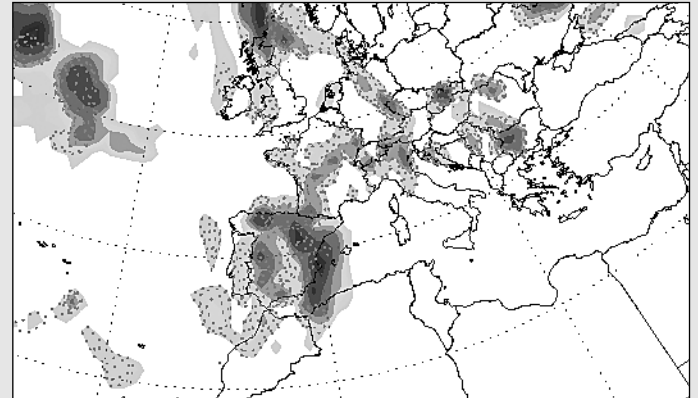
de la merda del Besós, tot i que la majoria ni tan sols la veuran. De compreses de vela i de condons submarinistes se'n veuen cada vegada menys, a les platges de Barcelona; però això no vol dir que entre les cames dels banyistes no hi circuli matèria fecal en descomposició, orina amb antidepressius i productes químics de tota mena.

El dimecres els ruixats es centraran a les comarques nord-orientals.

LES PLUGES ESTANCADES SOBRE LA MEDITERRÀNIA

Durant el mes de maig les precipitacions han estat extraordinàries. Alguns observatoris han recollit entre 200 i 400 litres per metre quadrat. El que era inimaginable s'ha acabat complint. La sequera ha passat a la història. El cap de setmana tornaran els ruixats i les tempestes, especialment intensos a les comarques de la costa i del Pirineu. La baixa pressió continua estancada.

El dissabte continuaran els vents de xaloc i les pluges a la costa.

Com s'ha fet?

L'article de la secció d'opinió signat com a "Jose" ens ha arribat a través d'una noia que treballa a la presó de la Trinitat Vella. Ell li va passar i sap que es publicarà a la DIRECTA. No teniem cap altra dada del noi, però ens semblava interessant tot el que explica.

Fe d'errades: Al reportatge de les pàgines centrals del número 94 titulat *L'equilibri més fràgil dels balcans*, es deia que "la capital d'Hercegovina –la república croato-musulmana federada amb la sèrbia Srpska dins de Bòsnia i Hercegovina". En realitat, Hercegovina és tan sols una part de la Federació (que no república) que conformen els croates i els musulmans. Es donava a entendre que aquesta Federació i Hercegovina són sinònims, però és fals, ja que la Federació inclou un territori molt més ampli. Hercegovina seria més aviat un territori històric dins de la Federació.

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluç Salellas • Impressions: Laia Alsina i Lèlia Becana • Així està el patí: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició A corre-cuita
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS: Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ: Jordi Raimond
DIFUSIÓ: Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Quechua

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 27

creative commons **LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS**
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o una altra limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Els membres del Parlament europeu es confonen moltes vegades amb els membres del *lobby* de pressió Plataforma d'Empreses i Parlament (EBPS en les seves sigles en anglès). El vicepresident primer del Parlament europeu i membre del PP Aleix Vidal-Quadras és també el vicepresident de l'EBPS. Vidal-Quadras va aprofitar la seva posició per oferir a la delegació del Parlament europeu a la cimera de Lima "programes que proporcionin coneixement sobre les operacions de les companyies i assumptes pràctics dels negocis al Perú".

MÓN // EUROPA VOL APROFITAR-SE DE LA CRISI COMERCIAL DELS ESTATS UNITS A LA REGIÓ

La UE impulsa el lliure comerç a l'Amèrica Llatina i el Carib

Les empreses europees, sota el paraigües de la UE i comandades pel 'lobby' EBPS, són acusades d'intentar acabar amb drets socials i econòmics

Manel Ros
/Barcelona/

Al'any 2006 la Unió Europea (UE) va acordar un comunicat titulat *Una Europa competitiva sota una economia globalitzada* amb la intenció de definir els paràmetres en què es mouria l'agenda de comerç exterior de la UE. Aquesta estratègia econòmica consisteix, segons el Comissari Europeu de Comerç Peter Mandelson, a "garantir que les empreses europees competitives tinguin millor accés als mercats mundials i puguin operar amb més seguretat".

De fet, fa temps que la UE intenta poder competir amb els EUA i fer-se un lloc a l'Amèrica Llatina i el Carib (ALC). Amb l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques (ALCA) submergida en una profunda crisi des de la cimera de Mar de Plata de l'any 2005, la UE ha intentat aprofitar-se de la situació amb ofertes per establir tractats de lliure comerç (TLC) a diversos països com Mèxic i Xile i a alguns països de la regió del MERCOSUR. Per la seva part, mal-

"liberalització progressiva i recíproca del comerç de béns i serveis". El concepte de reciprocitat, en aquest cas, s'estableix per deixar clar que els països que signin aquest acord estaran obligats a arribar als mateixos nivells d'obertura de mercats que la UE. Per altra banda, un dels objectius d'aquests AC serà l'eliminació dels aranzels d'importació, que "no hauria d'excedir dels deu anys". Tot i aquest període de temps, la UE inclou una "clàusula de revisió" pels productes que encara no han estat liberalitzats. A més, la UE vol "regles de competència" per evitar "comportaments anticompetitius" com podrien ser les ajudes estatals a entitats públiques o la intervenció dels estats en sectors clau de les economies dels països. A la vegada, demana una "progressiva liberalització de les entitats públiques dels sectors de l'aigua, l'energia i el transport".

El propi Institut d'Estudis Europeus, que compta —entre d'altres— amb el patronatge de la Universitat Autònoma de Barcelona, reconeix que "els europeus han participat en la privatització de les empreses públiques llatinoamericanes (per exemple Aerolíneas Argentinas, Telefónica, etc.)". També afirma que, segons la Secretaria d'Estat d'Assumptes Europeus, els increments de les

inversions directes europees dels últims anys a l'ALC "han col·locat la UE com a primera inversora a la regió". Cimeres com la de Lima són els marcs que busca la UE per aconseguir tots aquests objectius i consolidar-se definitivament dins el mercat llatinoamericà i caribeny.

La cara real de la UE

Segons Enrique Daza, membre de la Red Colombiana de Acción frente al Libre Comercio, "la UE pretén presentar una aparença més benèvola i comprensiva", ja

El 'lobby' EBPS està integrat per empreses com Telefónica, BBVA, Iberdrola, BP, Suez o Microsoft, entre d'altres

que molts cops la imatge de la UE "contrasta amb la dels EUA, primitiva i brutal, i sembla més humanista, culta i liberal". El cert, però, és que les intencions de la UE respecte l'Amèrica Llati-

na "han desmentit la majoria d'aquestes percepcions".

Un exemple clar d'això és la Plataforma d'Empreses i Parlament (EBPS en les seves sigles en anglès), un *lobby* de pressió que —segons la seva pàgina web— intenta ser "una eina formativa" que permet que els eurodiputats visitin i coneguin el funcionament d'empreses europees. L'EBPS està integrada per empreses com Telefónica, BBVA, Iberdrola, BP, Suez o Microsoft, entre d'altres. Segons Brid Brennan, del Transnational Institute d'Holanda, "cada una de les empreses paga una quota anual de 15.000 euros i, sens dubte, n'espera quelcom a canvi". Ella creu que és evident que les funcions programades de la EBPS a Lima són "com una activitat de pressió política encoberta per promoure els interessos privats de les empreses membre" i, així, ajudar-les a tenir "majors quotes de mercat i facilitats en l'entorn polític d'Amèrica Llatina". Precisament les empreses més importants a l'Amèrica Llatina són, entre d'altres, Suez, BBVA, BP i Telefónica.

Tom Kucharz, d'Ecologistes en Acción i membre de Seattle-to-Brussels Network —una xarxa de més de 70 organitzacions que du a terme campanyes contra les polítiques comercials de la UE—, afirma que moltes de les empre-

ses que ofereixen activitats de *lobby* a la cimera de Lima "s'estan enfrontant a unes crítiques dures i justificades a causa de l'impacte sobre els drets econòmics, socials i ambientals de les seves operacions".

Suez participa, juntament amb el BBVA, en el projecte Camisea Gas Field al Perú. Segons Víctor Maeso, de Setem-Catalunya, el gasoducte —que afecta més de 160.000 persones— causa "enormes danys ambientals i viola els drets indígenes", ja que ha propiciat entre moltes altres coses "reassentaments involuntaris o la destrucció d'aliments i del subministrament d'aigua". Al departament de Maldonado, a l'Uruguay —on Suez es va encarregar de donar el servei d'aigua a través de

La UE vol "regles de competència" per evitar "comportaments anticompetitius"

la seva subsidiària, Aigües de Barcelona—, els preus van augmentar fins un 700 per cent i van deixar gran part de la població sense accés a l'aigua.

El BBVA, segons David Llistar, de l'Observatori del Deute en la Globalització, "està finançant projectes altament contaminants" com la planta de l'empresa espanyola ENCE a l'Uruguay. A més, segons Llistar, el BBVA, amb el consentiment del govern espanyol, "inverteix en empreses que participen en la producció de mines antipersona", tot saltant-se la Resolució del Parlament Europeu que prohibeix expressament que les institucions financeres facin aquest tipus d'operacions. Per la seva part, BP, segons Andy Higginbottom, de la Colombia Solidarity Campaign "s'aprofita dels assassinats perpetrats pels grups paramilitars" per poder impedir "qualsevol forma de sindicació". Per últim, Telefónica, segons Carlos Aguilar, de l'Alianza Social Continental, està essent acusada de "violació generalitzada de les lleis laborals a Colòmbia i a altres països".

El increments de les inversions directes europees dels últims anys han col·locat la UE com a primera inversora a la regió

grat les evidències, la UE insisteix que no té cap intenció de firmar tractats de lliure comerç, sinó que el que procura impulsar són Acords de Cooperació (AC) que van molt més enllà d'una simple relació econòmica. No obstant això, els esborranys dels mandats de la pròpia UE diuen que els AC hauran de tractar "de forma àmplia totes les àrees de comerç i ser completament consistents amb les regles i obligacions de l'OMC". També creuen que seran uns instruments molt bons per la

» Segons l'Eurostat, el Brasil és el principal exportador de la regió cap a la UE, amb 50.460 milions de dòlars el 2007, seguit de Xile (19.466 milions), Mèxic (18.430 milions) i l'Argentina (13.200 milions). El principal exportador europeu a l'Amèrica Llatina és Alemanya, amb prop de 31.000 milions de dòlars (27 per cent del total exportat per Europa), seguit d'Itàlia (17.200 milions de dòlars) i l'Estat espanyol (13.500 milions de dòlars). Les principals exportacions d'Europa són en productes manufacturats, mentre que Amèrica Llatina envia bàsicament matèries primeres.

PERÚ // DENUNCIEN LES CORPORACIONS DE CAPITAL EUROPEU

Veus populars d'Europa i Amèrica s'uneixen per fer front al saqueig

La Cimera dels Pobles se celebra a Lima del 13 al 16 de maig, coincidint amb la Cimera de Caps d'Estat de la Unió Europea, Amèrica Llatina i el Carib

☞ Mónica Vargas, David Llistar (Membres de l'Observatori del Deute en la Globalització) i Pedro Ramiro (Membre de l'Observatori de Multinacionals a l'Amèrica Llatina - Paz con Dignidad) / Lima (Perú)/

Les anomenades cimeres dels pobles sorgeixen l'any 2004 en el marc de la dialèctica plantejada pels moviments socials a les imatges públiques del poder mundial (cimeres del G8, reunions de l'OMC, el BM o l'FMI, cimeres dels presidents europeus, nord-americans o asiàtics...). Potser la novetat rau en el fet que neixen en un marc geopolític biregional i articulen l'Amèrica Llatina i Europa. D'aquesta manera, pobles, camperols, habitants de les grans urbs, indígenes i dones d'ambdós continents alcen les seves veus davant els ministres, empresaris, oligarques i funcionaris dels bancs de desenvolupament.

El procés que esclata cada dos anys en una Cimera dels Pobles està impulsat per organitzacions europees i llatinoamericanes

Però les cimeres oficials i alternatives no són més que els moments visibles d'uns processos polítics paral·lels antagònics. Com ja informava aquest setmanari (DIRECTA 93) i aquí ampliïm, el procés que esclata cada dos anys en una Cimera dels Pobles està impulsat per una constel·lació d'organitzacions polítiques europees i llatinoamericanes —de caràcter ecologista, indígena, de defensa dels Drets Humans, de solidaritat, feminista, de migrants i altres— que s'ha anomenat Enlazando Alternativas. El seu leit motiv és una integració entre la UE i l'Amèrica Llatina i el Carib (ALiC) completament alternativa a l'actual, caracteritzada pel saqueig operat

per les transnacionals europees dels recursos llatinoamericans, per l'anticooperació europea i per la diàspora de milers de llatinoamericans a ciutats europees. Enlazando Alternativas se centra a instruir i denunciar, al costat del Tribunal Permanent dels Pobles (TPP), les corporacions de capital europeu per les seves violacions a Llatinoamèrica.

Ara bé, què ha passat durant la Cimera dels Pobles celebrada a Lima just fa uns dies? Com sempre, calia dedicació, una mica de diners i evitar les dificultats dels governs incòmodes amb la construcció política dels moviments socials. També era necessari que les diferents cultures polítiques aprenguessin a treballar transnacionalment. Tot un repte. El resultat va ser una Cimera dels Pobles reeixida si la valorem en assistència (8.000 persones), en nombre i amplitud temàtica de tallers autogestionats (més de 100) o en la repercussió mediàtica al Perú. Simultàniament, la Cimera ha esdevingut un espai de confluència entre els actors socials i polítics de la societat civil peruana —moviments indígenes, obrers, urbans, estudiants i molts d'altres. Hi ha una valoració menys positiva, però, si considerem la reacció del govern d'Alan García, del partit APRA. Tot i que forma part de la família socialista, aquest s'ha com-

portat com qualsevol altre govern ultraliberal, l'esforç prioritari del qual és atreure les inversions estrangeres mitjançant la venda del país, especialment de la mineria. Tot això combinat amb unes fortes dosis de repressió de qualsevol resistència social mitjançant excuses antiterroristes, com il·lustren els casos de Cajamarca i Piura, on els camperols van ser durament reprimits per oposar-se a l'inici d'activitats d'extracció amb productes químics de la companyia anglesa Majaz. No en va, el Perú és una de les meques mundials dels conflictes ambientals de les grans explotacions mineres d'or, argent, coure, molibdè, etc.

El Tribunal Permanent dels Pobles

Una vintena de multinacionals europees, entre elles set espanyoles, van ser jutjades pel TPP a Lima en el transcurs de l'audiència sobre les empreses transnacionals europees i les polítiques neoliberals a l'Amèrica Llatina. Desenes de testimonis van exposar davant el tribunal com s'ha desenvolupat l'entrada de les empreses transnacionals d'origen europeu a l'Amèrica Llatina i què ha significat per les poblacions i els ecosistemes de la regió.

En concret, es van mostrar les característiques d'aquest nou colonialisme basat en l'extracció a

tota costa dels recursos naturals, amb els efectes que té sobre el medi ambient i els pobles indígenes. Ho exemplifiquen els casos de la mineria Majaz a Perú, la paperera Böttnia a l'Uruguai i la petroliera Repsol YPF a l'Argentina, Bolívia i l'Equador. També es va poder exposar que el saqueig del continent es fonamenta en la creació de grans infraestructures. És el cas de l'empresa alemanya Thyssen Krupp, que està construint un macrocomplex industrial per a l'exportació d'acer a la badia de Sepetiba, a Rio de Janeiro, i està destruint la forma de vida de centenars de pescadors artesanals d'aquesta zona. A més, aquestes infraestructures generen greus efectes sobre els drets laborals —com l'empresa noruega Camposol al Perú, que ha acomiadat moltes treballadores per intentar impedir la sindicació— i en la privatització dels serveis públics, sobretot de l'aigua —Aigües de Barcelona a Mèxic i Proactiva (FCC) a Colòmbia— i de l'electricitat —acusacions a Unión Fenosa a Colòmbia, Guatemala, Mèxic i Nicaragua.

Per mantenir aquest model falta la intervenció dels bancs, que financen projectes molt agressius socialment i ambientalment —com el Santander amb les preses del riu Fusta al Brasil i el BBVA amb el projecte gasístic de Camisea, al Perú—

i els mecanismes que apunten una arquitectura legal que afavoreix els interessos de les corporacions transnacionals. Això es va veure amb el cas de la demanda presentada pel consorci TELECOM/Telefónica davant el Centre Internacional d'Arranjaments de Diferències sobre Inversions (CIADI) perquè considera que el govern de Bolívia està danyant els seus negocis.

Amb tots aquests elements, el jurat del TPP —presidit pel sociòleg i sacerdot François Houtart, teòleg de l'alliberament, fundador de la revista *Alternativas Sud* i iniciador del Fòrum Social Mundial— va emetre el seu dictamen i va decidir "sancionar moralment i èticament i denunciar les corporacions multinacionals amb capitals privats i estatals d'origen europeu per les greus, clares i persistents violacions dels principis, les normes, els convenis i els pactes internacionals que protegeixen els drets civils, polítics, econòmics, socials, culturals i ambientals de les comunitats, nacionalitats, famílies i persones dels pobles de l'Amèrica Llatina i el Carib".

A Lima el TPP va jutjar una vintena de multinacionals europees

Cal destacar el significat que tenen les iniciatives d'aquest tipus a l'hora d'enfortir el treball en xarxa dels col·lectius socials. És l'espai que permet reunir organitzacions d'afectats i grups europeus que lluiten per la justícia social i ambiental i endegar estratègies de resistència transnacionals des dels pobles. També intenta visibilitzar els instruments principals de l'arquitectura institucional internacional actual que habiliten aquest saqueig i, en particular, els anomenats Acords d'Associació entre la UE i les diferents subregions llatinoamericanes. En definitiva, a més de servir per defensar els drets de les majories del planeta, els tribunals dels pobles són una eina per globalitzar la solidaritat perquè són un mitjà per coordinar les dinàmiques de denúncia i resistència. ☞

» Durant la Cimera de Caps d'Estat de la Unió Europea, Amèrica Llatina i el Carib José María Aznar va declarar en una televisió peruana sobre la seva participació al cop d'Estat contra Hugo Chávez el 2002: "Això és un disbarat (que estigués darrere el cop), entre altres coses perquè si hi hagués estat al darrere hauria guanyat. No hauria perdut". Segons Aznar les autoritats cubanes li van demanar que tragués Chávez de Venezuela i ell s'hi va negar. Quan li van preguntar si aquesta va ser tota la seva implicació al cop va respondre "alguna més", i va afegir "la resta no li explico perquè ho vull deixar per les meves memòries".

ÀFRICA // LA UNIÓ EUROPEA VOL CREAR NOUS MARCS COMERCIALS MÉS BENEFICIOSOS

Polítics africans frenen els acords de lliure comerç impulsats per la UE

✎ Jordi Sant Gisbert
/Barcelona/

La Cimera de Lisboa del desembre de 2007 entre els estats africans i la Unió Europea (UE) va quedar marcada mediàticament pel recel de la UE davant la presència de nous actors dins l'economia africana —principalment la Xina i l'Índia—, que durant els últims anys han guanyat pes en la inversió i el comerç amb els estats africans.

La UE, amb els 'lobbies' econòmics que hi ha al darrere, busca posicionar-se davant la presència creixent de la Xina, l'Índia o Malàisia

La conferència també va ser eclipsada pel rebuig britànic a la presència del president de Zimbabue, Robert Mugabe, acusat des de fa temps de perpetuar-se il·legalment al poder i de no respectar els Drets Humans. Tanmateix, el resultat de la cimera va ser un document on els estats africans i la UE es comprometen a treballar conjuntament en àrees prioritàries com la seguretat, els Drets Humans, les migracions o l'energia.

Les receptes neoliberals

L'origen de la trobada de Lisboa són els Acords de Cotonou, firmats a Benin l'any 2000 però que no es van aplicar fins el 2003. Aquests acords tenien l'objectiu de pactar un nou marc UE-ACP (Àfrica, Carib i Pacífic) en el context de la globalització, on els mercats reservats entraven en conflicte amb les normes propugnades per l'Organització Mundial del Comerç (OMC). La UE proposava buscar un nou model més beneficiós pactant acords de Lliure Comerç durant un període de sis anys (2002-2008) amb les diferents organitzacions regionals africanes: ECOWAS, CEMAC, ESA i SADC.

A Lisboa, la UE va impulsar els Acords d'Associació Econòmica (EPA's, en les sigles en anglès). Amb la signatura d'aquests acords, la UE i els lobbies econòmics que hi ha al darrere busquen posicionar-se com a socis comercials de primer ordre davant la presència creixent d'economies potents com la de la Xina, l'Índia o Malàisia, que no només controlen la importació de recursos naturals, sinó que exporten productes manufacturats i serveis infraestructurals, sobretot als països que, gràcies al petroli i el gas —Angola, Guinea Equatorial o Nigèria—, s'ho poden permetre. Europa defensa que els EPA's són una eina fonamental per l'eradicació de la pobresa, el desenvolupament sostenible i la inserció de l'Àfrica subsahariana a l'economia mundial, ja que els mercats protegits es consideren "errors del passat".

La resposta dels polítics africans

Davant d'uns resultats més que incerts i la pressió dels movi-

ments socials que afirmen que els nous acords significarien una "invasió" de productes europeus —alguns, com els productes agrícoles, estan subvencionats per la pròpia UE—, els líders africans amb pes específic regional han posat el fre de mà a la signatura dels EPA's, que s'havia de fer —com a molt tard— abans del 31 de desembre de 2007.

Una de les veus més contundents de la Cimera de Lisboa va ser la del president senegalès Abdoulaye Wade, que va instar tots els països a rebutjar els nous

tractats perquè no afavoreixen gens les economies africanes. Malgrat l'oposició frontal de Wade, la resposta no és homogènia i alguns països amb exporta-

"No hi ha alternativa" des de la UE, ja que qualsevol marc proteccionista "esdevé incompatible amb les regles de l'OMC"

l'OMC". A més, amenacen els estats africans al·ludint que, si els seus productes no poguessin entrar a Europa en unes bones condicions, moltes economies monoexportadores es veurien ofegades. Davant d'aquesta situació, alguns presidents demanen prorrogar les negociacions i obrir noves possibilitats menys asimètriques. ☐

Els antecedents comercials han empobrit les economies africanes

Les relacions entre la UE i els països de l'Àfrica subsahariana es remunten al 1975, moment en què la llavors CEE i els estats africans van signar els Acords de Lomé. Aquests acords es van constituir com el marc estratègic de cooperació entre els països desenvolupats i els que, segons la CEE, estaven en vies de desenvolupament. Lomé buscava que el comerç fos una via de desenvolupament, a través de l'establiment d'uns drets preferencials dels productes africans als mercats europeus. Aquests acords es caracteritzaven pel fet de no ser recíprocs: els productes africans (sempre agrícoles) entraven sense pagar aranzels i, en canvi, els europeus (principalment manufacturats) no rebien el mateix tracte.

En conseqüència, durant els últims trenta anys, el 80 per cent de les exportacions agrícoles

procedents dels països de les zones de l'ACP han entrat lliures d'aranzels als mercats de la UE. Tot i aquest esquema, la importància del comerç africà dins l'economia mundial no va passar d'unes xifres irrisòries (un 2 per cent) i el model de desenvolupament a través del comerç preferencial amb Europa va fracassar, en gran part per la vulnerabilitat dels preus agrícoles dins el mercat internacional i pels augments del preu del petroli. El balanç encara era més negatiu quan s'observava que les economies africanes mantenien un model externalitzat monoexportador com el de l'època colonial, on tot el que es produïa s'exportava, i que amenaçava la seva sobirania alimentària. L'Àfrica no només no es desenvolupava com s'havia previst, sinó que s'empobria a gran velocitat.

Respostes al Senegal: cap a un canvi radical de model

El Senegal és un dels països més emobilitzats contra els nous acords. Destaquen les manifestacions que es van fer el gener a Dakar. D'aquestes n'ha sortit una coalició d'ONG que planteja una crítica desacomplexada del que consideren un atac al desenvolupament endogen africà i un perill a la seva sobirania alimentària.

Silenciades pels mitjans de comunicació i els governs, algunes associacions plantegen canviar el model i van més enllà de la moratòria dels EPA's. És el cas d'ENDA TM (Medi Ambient i De-

svolupament al Tercer Món), que treballa des del Senegal perquè el punt de vista de les societats africanes s'insereixi dins les grans qüestions sobre el desenvolupament. El seu paradigma difereix molt de les propostes de lliure comerç dels EPA's i s'encamina cap al que anomenen Economia Social Solidària, una lògica on els intercanvis comercials es basin en un marc de justícia i solidaritat.

Lluny de ser una proposta quimèrica, l'Economia Social Solidària combina la denúncia

política amb noves estratègies que es basen en la promoció d'un comerç just lluny de les estriències filantròpiques que beneficiï els productors africans i enforteixi els teixits comercials locals. Les idees de ENDA TM es veuen recollides a la Xarxa Intercontinental de Promoció de l'Economia Social Solidària (RIPESS), que actualment agrupa prop de 60 entitats del nord i del sud i que des de 1997 combat el neoliberalisme amb propostes alternatives de desenvolupament social.

Impressions

Gemma Galdon Clavell. Investigadora independent i coordinadora de l'Observatori de Resistències i Subcultures

Morir a Madrid (en un hospital públic)

El gener d'aquest any, l'Audiència Provincial de Madrid va arxivar definitivament la denúncia interposada anònimament el 2005 contra els metges de l'Hospital Severo Ochoa per 400 casos d'eutanàsia activa. La gravetat dels fets denunciats i l'evident manipulació política que en va fer en el seu moment la Comunitat de Madrid, amb Esperanza Aguirre al capdavant, convertiren el cas en cavall de batalla dels moviments a favor de la sanitat pública i del dret de morir dignament.

Potser per la rellevància d'aquest cas, o per haver tingut la desgràcia de viure durant anys a països sense sanitat pública (Estats Units i Holanda), des de fa temps registro gairebé inconscientment tot allò que es publica a la premsa sobre la sanitat d'aquest país i, en especial, el que

passa a València i a Madrid, on els governs del PP han passat de la cessió de certs processos de gestió i l'externalització d'algunes funcions (dinàmica de la qual Catalunya és capdavantera des de fa anys a l'Estat) a la privatització sense complexos del sistema sanitari –tot deixant en mans d'asseguradores i caixes d'estalvi la contractació de personal– i a la creació d'estructures escandaloses de finançament públic de l'empresa privada a través dels contractes de construcció d'hospitals. Segons dades dels sindicats, les noves concessions privades costen fins un 400% més anual que els hospitals públics existents. Segons Sanitat “Nosotros no entramos en los beneficios de las empresas” (20 minutos, 01/12/06).

No obstant això, el sistema públic i els valors que representa no es poden destruir només a cop de talonari i d'externalització. Per avançar vers la implantació d'un model privat cal que sectors significatius de la població es desvinculin de la sanitat pública i deixin de percebre-la com un dret social universal i gratuït de qualitat. Per tirar endavant un procés efectiu de privatització que permeti reduir la sanitat pública a una funció merament assistencial en casos extrems (el model americà), cal que abans les classes mitjanes l'abandonin, convençudes que no els dona prou garanties.

En aquest context, no és casual el ressò mediàtic que rebé el cas de suposada mala praxis al Severo Ochoa, com tampoc ho és el degoteig de notícies inquietants sobre errors de diagnòstic,

Annató

L'objectiu és buidar de contingut els valors d'igualtat, justícia social i redistribució que representa el sistema públic universal i gratuït

infeccions hospitalàries i negligències ocorregudes en instal·lacions públiques. Un repàs ràpid i gens exhaustiu de notícies d'aquest tipus als hospitals públics de Madrid rebel·la titulars com aquests: “Tenía cáncer en la próstata, pero el hospital tardó 8 meses en decirselo” (23/03/07), “el Doce de Octubre tarda dos años en controlar una bacteria” (11/05/08), “piden la inhabilitación del doctor acusado de abusar sexualmente de sus pacientes” (19/05/08), “la consejería de sanidad deberá indemnizar por una infección hospitalaria que causó la muerte de un bebé” (20/05/08).

Evidentment, la premsa també es fa ressò dels errors de la sanitat privada i no és d'estranyar que, en un context de creixent pes del sensacionalisme i els successos a la premsa, aquestes notícies rebin la cobertura que reben. Però és indubtable que el procés d'erosió de la sanitat pública avança a marxes forçades, paral·lelament a l'augment de quota de mercat de la sanitat privada (del 24 al 29% entre 1994 i 2006).

L'objectiu d'aquest tel·lur dubte i desconfiança que es fa caure sobre els serveis públics és minar no només l'estructura sanitària pública a través de

concessions escandaloses i de mecanismes de liquidació de les infraestructures de titularitat pública, sinó buidar de contingut els valors d'igualtat, justícia social i redistribució que representa el sistema públic universal i gratuït. Aconseguir, en fi, que identifiquem allò públic amb la gestió ineficient i que abandonem un dels millors sistemes sanitaris del món (segons l'Informe sobre la Salut Mundial de l'OMS) per córrer als braços de fons d'inversió d'alt risc convertits en proveïdors de salut a canvi d'uns beneficis del 25%.

José Cortés. Centre Penitenciari de Joves de la Trinitat

/opinio@setmanaridirecta.info/

Reclusió i exclusió

Tinc 21 anys, sóc d'ètnia gitana, nascut a València, però criat a Barcelona. Estic al Centre Penitenciari de Joves de la Trinitat on pago una pena de la que ja he complert dos anys.

No parlaré de la meua vida ja que, sincerament, no té res d'interessant. Només errors i més errors, tot i que ja he après una mica d'ells. Sóc conscient que estic pagant un càstig per una cosa que jo i la meua consciència hem fet. Però ara sóc conscient de tot: ho admito, ho assimilo i ho afronto.

Els motius d'aquestes paraules, expressades des del cor d'algú privat de llibertat, són molts, però vull destacar la nostàlgia del poc que encara conserva la meua ment.

Som joves dels 18 als 25 anys, amb pocs records i extremadament borrosos, amb el coneixement gens desenvolupat a causa de la reclusió i d'haver estat exclosos de la societat bruscament. Ens van tancar amb la intenció de rehabilitar-nos. Ara, després del temps que ha passat, continuem igual, al mateix lloc, amb gairebé la mateixa capacitat de comprensió de les coses. A més, hem oblidat el tracte humà, l'amabilitat, l'afecte i el sentiment cap a l'altre i se'ns ha endurit el cor. Ens ha envaït la desconfiança. Què és la rehabilitació? La fredor? El temor? La inseguretat? Perquè això és el que sentim. Només aprenem a ser més durs i a no valorar res de la nostra persona.

Continuem igual, al mateix lloc. Hem oblidat el tracte humà, l'amabilitat i se'ns ha endurit el cor. Ens ha envaït la desconfiança

Personalment, afirmo que als nostres cors durs hi ha sensibilitat i sentiments, com en qualsevol persona adaptada al món exterior. El nostre caràcter pren forma estant reclosos, aïllats de l'escalfor dels éssers estimats. El fet d'estar així, allunyats de la família, fa que els joves construïxin la seva personalitat i oblidin tot tipus de sentiments.

L'Estat es fa càrrec de rehabilitar. Intenten rehabilitar els menors d'una altra manera, amb un tracte diferenciat dels reclusos més grans. Però, què passa amb els joves? No ens poden tractar com a menors, però tampoc com a grans, perquè no estem desenvolupats, la nostra persona no està creada. Molts dels errors que cometem a la

presó són l'efecte de la nostra inconsciència. Caiem en els errors, ens en penedim i després tornem a fer-los. Per què? Perquè per madurar cal saber comprendre i penedir-se. Per penedir-se, cal equivocar-se i arribar a la maduresa, aprenent dels errors.

No vull dir que no ens haurien de condemnar, sinó que l'Estat hauria de valorar propostes per rehabilitar els joves per adaptar-los a la societat, a la vida normal dels que, per sort o circumstàncies, no han comès els nostres errors.

Som joves, encara no estem perduts, som forts moralment, amb capacitat per aprendre i, aquí reclosos, no tenim mitjans ni suports per desenvolupar i treballar la nostra pròpia maduresa.

Antón Corpas. Coredactor de Masala

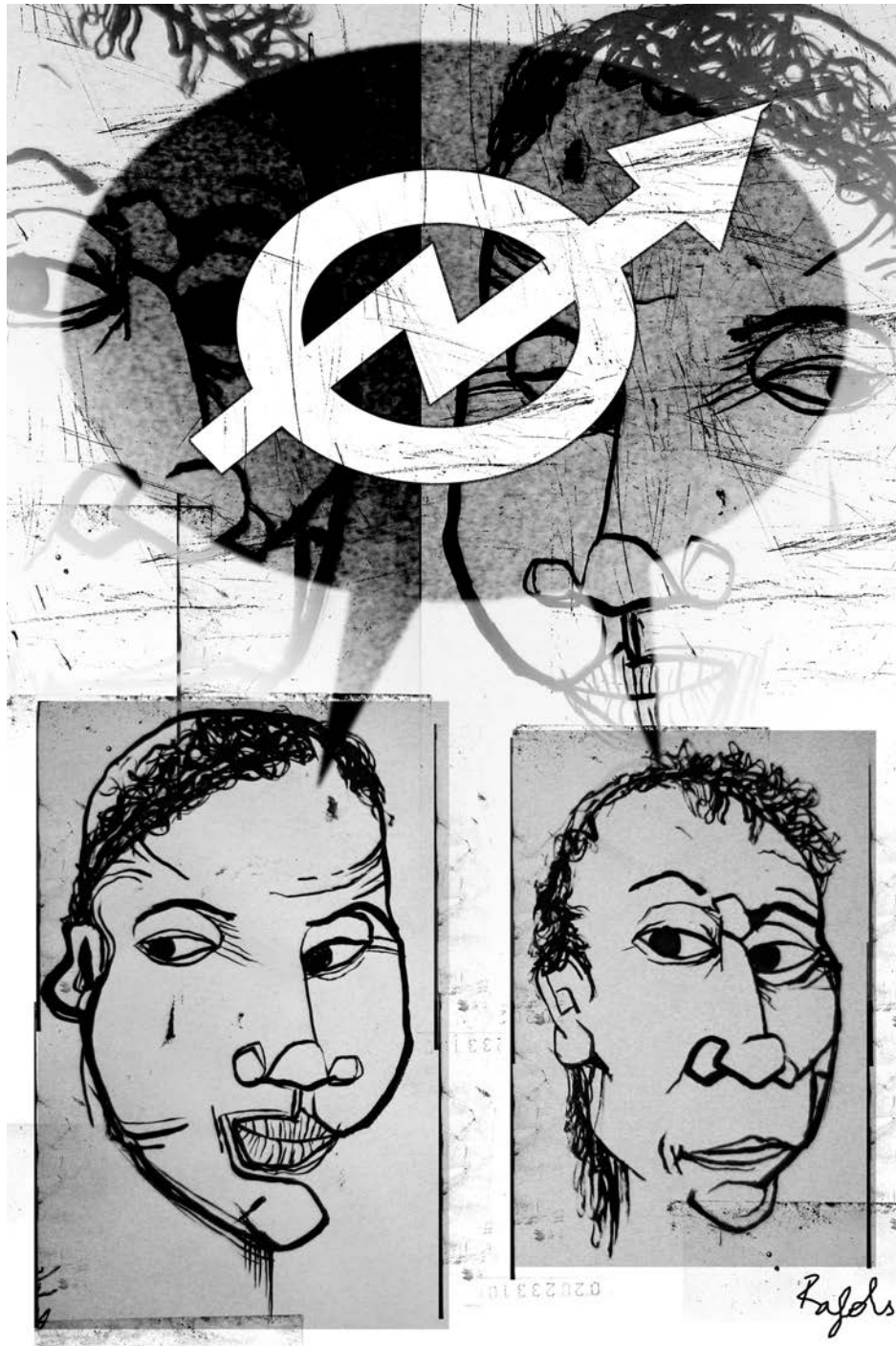
/opinio@setmanaridirecta.info/

On són els meus enemics

El passat mes d'abril, a l'*Info Usurpa*—un butlletí fotocopiats on generalment es recullen les activitats de tots els centres socials okupats i d'alguns altres espais de diferents barris—hi va aparèixer amb sorpresa l'expulsió del col·lectiu PHRP signada per “algunxs usu(à)rixs de l'*Usurpa*”. El motiu: la xerrada que el divendres anterior havia dut a terme el regidor del districte X de Roma, Sandro Medici, i una militant del col·lectiu Action de la mateixa ciutat, Serena Tarabini. Segons els autors del text i executors de l'expulsió, la xerrada era la prova irrefutable que “l'enemic es troba dins les nostres files i no som capaços de veure'l”.

Els qui van prendre aquesta decisió argumentaven que “no és una qüestió de diferències pel que fa a la metodologia o l'estratègia que s'utilitza. Tampoc no es tracta de la dicotomia eterna i alhora absurda entre reforma i revolució”. Però, posteriorment, afegien: “És molt més senzill, si l'objectiu d'algunxs de lxs nostres companyxs de viatge és el millorament de la realitat envers una 'democràcia real'... o ellxs o nosaltres ens hem equivocat de bàndol”. Què són això sinó diferències polítiques i d'estratègia? I, què hi ha al darrere d'aquesta posició sinó el fet de convertir aquestes diferències en

En un moment com aquest, no hi ha res millor a fer que inaugurar una llista negra encapçalada amb el nom del veí més pròxim?

Lluís Ràfols

un pretext per confondre l'acció política amb la delació i la recerca de l'“enemic intern”? Expulsant el col·lectiu PHRP de l'*Info Usurpa* i readmetent-lo després amb la condició de no publicitar un cicle de xerrades sobre el diàleg entre administracions i moviments

socials, alguns usuaris van actuar com a Ministeri de l'Interior i van aprofitar el petit poder de tenir a les seves mans un mitjà de contra-informació per permetre's el luxe i el gust de decidir qui és l'enemic.

A més de no preguntar-se ni consultar sobre la legitimitat de

fer un assenyalament tan greu, els responsables d'una decisió com aquesta marcaven un enemic polític sense tenir-ne en compte, precisament, la pràctica política. S'estava expulsant d'un mitjà de comunicació comú un col·lectiu que, fins ara, ha ocupat tres edifi-

cis en ple centre de la ciutat, que té obert un procés judicial per part de la cadena Hoteles Catalonia i que està fent un treball real i concret tant amb veïns assetjats pels seus propietaris com amb immigrants sense papers. En un altre pla, el col·lectiu PHRP ha aplicat sempre, sense restriccions i per damunt de les diferències polítiques d'un altre tipus, el principi de solidaritat quan se li ha demanat o per iniciativa pròpia. Un fet del qual podem donar testimoni un bon nombre de persones desallotjades durant els últims mesos de diferents cases i barris de Barcelona. Em pregunto on són els meus enemics i quants espais, ocupats o no—es poden comptar amb els dits d'una mà—, poden aportar un bagatge semblant.

La repercussió material d'aquesta expulsió serà mínima, però no deixa de ser significativa pel moment en què es produeix. Amb unes dificultats cada vegada més grans per incidir en la realitat i per fer nostre el carrer i amb uns processos judicials cada vegada més durs per les okupacions, algú decideix que el perill es troba a la casa del costat. De veritat que, en un moment com aquest, no hi ha res millor a fer que inaugurar una llista negra encapçalada amb el nom del veí més pròxim?

Res de tot això, per descomptat, no aconseguirà ocultar el que és realment important, les diferències polítiques, que continuaran al mateix lloc. No s'esborraran de la realitat retirant-les del taulell.

Però, si continuem creient-nos part d'una cultura política antiautoritària, aquestes diferències s'haurien de plasmar als diaris, les web, els fanzines, les revistes o les ràdios de les quals ens hem dotat els moviments socials durant aquests anys. I, evidentment, els nostres mitjans han de servir per informar i debatre i per desemascarar l'enemic real, però no per dur a terme purgues internes.

Favier Martí i Lluch. Membre del Moviment de Defensa de la Terra

/opinio@setmanaridirecta.info/

“Si tu no véns, ells lo faran”

El 10 de maig ens mullàvem per demanar la llibertat sense condicions del Franki i el diumenge 18 ens tornàvem a mullar per l'Ebre i la nova cultura de l'aigua, perquè els transvasaments no són la solució al creixement desmesurat!

Amb la seva actuació, els governs autonòmics del nord i sud refermen i consoliden el model centralista de l'Estat espanyol pel que fa a la política de l'aigua: dues tasses de privatització, una tassa de gestió pública deficient i un model de creixement caduc.

Per tant, cal insistir, en primer lloc, en la insostenibilitat d'un model basat en urbanitzacions amb piscines unifamiliars, en camps de golf, en hotels, etc., que consumeixen

un percentatge important d'aigua destinada a consum domèstic.

Però, en segon lloc, no es pot oblidar tant la deficient gestió pública d'aquest bé escàs com la manca de previsió de les diferents administracions. Així, al febrer es coneixia que una canonada de Badalona perdia quantitats importants d'aigua des de feia cinc anys, un fet denunciat moltes vegades per entitats ecologistes i veïnals i per la CUP.

A més, els municipis governats pel PSOE han continuat regant i netejant amb aigua potable. És conegut el cas de Barcelona, on en una àrea que depèn d'ICV van trigar diversos dies a aplicar el Decret de Sequera. Així doncs,

En cas que fos necessari, no passaria res si Barcelona patís restriccions d'aigua en determinades hores del dia

havent passat el perill de la sequera, qui ens assegura que no reprendran les pràctiques insostenibles anteriors?

També sabem que un seguit d'obres que es fan a poblacions com Badalona, Barcelona, etc. topen amb aigües subterrànies que els consistoris de la zona no poden gestionar perquè hi ha un contracte amb AGBAR. De resultes d'aquesta gestió privada monopolista, aquesta aigua va directament al clavegueram.

Tenim l'oportunitat de plantejar-nos un nou model pel que fa al consum d'aigua i també d'energia, basat en l'estalvi, en una bona gestió i previsió pública dels usos de l'aigua i en l'equilibri territorial.

En aquest sentit, voldríem remarcar que en cas que fos necessari, no passaria res si Barcelona patís restriccions d'aigua en determinades hores del dia. De ben segur que continuariem bevent i dutxant-nos. Al Baix Ter o a Ponent han suportat restriccions en el consum domèstic o en el rec i no s'ha mort ningú.

Per tant, no hi ha cap raó seriosa per ressuscitar el PH“N”, que és el que, en darrer terme, ha decidit el govern espanyol amb l'amén submis i servil de la Generalitat d'amunt. Però si continuen endavant amb el transvasament de l'Ebre, es trobaran “pobles i comarques disposats a tot”, per defensar la terra, l'aigua i el país.

Infectació

Les ‘pupuses’

Mariona Ortiz

Us vull explicar quatre coses de la gent de les comunitats que hi ha per aquí, a El Salvador. Les comunitats, clar, són molt diferents unes de les altres, encara que a totes hi ha el denominador comú de la pobresa o de l'extrema pobresa. Quan és una “categoria” o una altra no us ho sabria dir, però es veu que és un criteri que fan servir els qui reparteixen subvencions i projectes pel món.

Avui hem anat a la comunitat de San José. És una comunitat tancada, masclista i amb un alt grau d'analfabetisme. A l'època seca tot és pols i a l'època humida tot és un fangar. Les cases són de terra i als carrers s'hi passegen els porcs, les gallines i les vaques amb naturalitat, encara que això no és característica d'aquesta comunitat sinó la tònica general i has de fer eslalom amb el cotxe per no atropellar cap bèstia.

La Jessica és una noia del grup de vídeo. Una noia de camp, baixeta, forta i llesta. Té 19 anys però n'hi posaríeu 16. Anàvem a gravar un projecte d'horts que fa uns mesos ha començat a la comunitat. Hem fet unes preguntes al seu pare i després hem gravat els tomàquets i altres hortalisses. A la casa hi havia nens per parar un tren. Un, especialment, m'ha cridat l'atenció perquè semblava el més petit, estava assegut damunt d'un carretó, despullat, i tenia la panxa infladíssima. Li he preguntat discretament a la Melissa, quan marxàvem, qui eren tots aquells nens. M'ha dit: “ALGUNOS SON PRIMOS DE JESSICA, OTROS HERMANOS Y OTRO ES SU HIJO, ESE QUE ESTÁ EN LA CARRETA”.

Avui ha costat molt treballar i, de tornada, m'he desfogat amb el Walter: “NO SE CUESTIONAN NADA, NO SE PREGUNTAN NADA...”. Ell em comenta que és perquè gairebé no han estudiat. Sempre he cregut que eren els pobres els qui poden canviar l'ordre injust que hi ha avui dia, però, si no saben quins drets perquè no tenen estudis, com els reclamaran? Perquè el tema, aquí, és urgent però està clar que la pobresa és un negoci rentable i la ignorància, també.

A una altra comunitat, dues dones evangèliques xerren mentre palmegen les PUPUSES i ens ofereixen les que acaben de fer. La Marta els comenta que hem vist micos al bosc i els hem pogut gravar. Una diu: “UNA VEZ EN UNA REVISTA CONTABAN QUE NOSOTROS VENIMOS DE LOS MONOS. ¡QUÉ LOCURA!”. L'altra li contesta: “¡QUÉ VA A SER! BUENO, LOS MONOS TAMBIÉN SON CRIATURAS DE DIOS PORQUE ÉL TAMBIÉN LOS CREÓ PERO AL HOMBRE TAMBIÉN LO CREÓ DIOS MÁS LUEGUITO”.

La Marta i jo seguim menjant. Crec que les dues hem optat per fer veure que estàvem distretes assaborint les PUPUSES.

Referèndum d'autonomia a Bolívia

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

He estat dues vegades a Bolívia entrevistant tot tipus de persones sobre temes politicosocials. Recordo quan, amb una amiga boliviana, vam entrevistar un portaveu del Comitè Pro Santa Cruz, una agrupació sobretot oligàrquica i empresarial, que abanderava la idea d'independència de la “Media Luna” o “Nación Canva”. El portaveu actuava com si la meua amiga no hi fos (per ser colla, és a dir, per tenir trets indígenes dels Andes) i em confessava amb aires de superioritat que ell també tenia sang espanyola. Sempre hi ha hagut aquest racisme a Bolívia i no se superarà fàcilment pel simple fet de tenir un president indígena. Però és que, a més, l'Evo Morales representa uns ideals d'esquerres que volen oferir igualtat d'oportunitats, que els indígenes deixin de ser “invisibles” políticament, redistribuir les riqueses i assegurar-se que les multinacionals passen de pagar uns impostos de riure a pagar-ne uns de normals en un país sobirà. De manera que la rica classe empresarial de Santa Cruz ha manipulat els sentiments de la gent a través d'aquesta idea autonomista sobrevinguda, que ells assimilen a l'Estat de les autonomies espanyol. I això es pot malinterpretar des de Catalunya perquè nosaltres entenem l'autonomia i la idea d'independència des de la nostra condició de poble històric, amb una identitat pròpia que sentim amenaçada dins la idea d'Espanya actual, més que no pas per no voler compartir els nostres recursos, mentre que el departament de Santa Cruz no el constitueix un poble històric sinó que va ser creat amb criteris funcionals de divisió territorial. Tampoc defensen l'autonomia per veritable fervor descentralitzador, perquè, per exemple, no accepten la reclamació dels indígenes guaranis, al sud de Santa Cruz, de constituir un departament propi, i no ho poden acceptar perquè allà s'hi concentra la majoria del petroli i del gas bolivià que és el que precisament volen controlar a través de l'autonomia departamental. Els rics sempre han governat Bolívia gràcies a dictadures, a frau electorals i/o a la poca participació electoral dels pobres, i no suporten la idea d'haver perdut part del poder. Volen aprofitar que

Jo comptava

Zoraida

“El meu do, comptar calories. Que què faig per relaxar-me? Prenc una cervesa”.

Com a afectada per un TCA (Trastorn de Comportament Alimentari), personificaria aquest anunci de la següent manera: “La meua obsessió, comptar calories. Que què faig per relaxar-me? O bé vomito o bé no menjo”.

Ja n'hi ha prou: un TCA no és cap bajanada, és un trastorn psicològic provocat per factors biològics, genètics, psicosocials i socioculturals. Considero un insult aquest anunci, a banda que no l'entenc. A qui va dirigit? Des de quan prendre't una cervesa engreixa? Fins a quin punt ens sentim tan culpables de prendre una cervesa que hem d'inventar una de *light*? Quina relació més macabra hem arribat a establir en l'acte d'alimentar-se i el comptar (calories)? Crec

que ha arribat el moment de controlar la pressió mediàtica que atempta contra la nostra individualitat i prova d'acotar-nos cada cop més a un prototip de persona perfecta irreal.

Això és una epidèmia i cada cop en som més, els afectats! Tenim una eina molt potent per a provar de controlar aquest tipus de trastorns: l'educació. No obstant, no servirà de res perdre energia en educar l'esperit crític de la societat si continuem patint l'amenaça dels mitjans de masses. L'únic que aconseguirem serà confondre'ns més i augmentar la distorsió de la realitat de les noves generacions.

Aquesta no és la solució, ja va sent l'hora que algú se'n responsabilitzi. Si no, el Govern haurà d'augmentar els ajuts a Sanitat per tal d'atendre la demanda social.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

governen alguns departaments per, a través de l'autonomia, gaudir del màxim poder possible i fer de contrapès al procés d'esquerres que amenaça els seus indignes privilegis.

Montilla i la MAT

Núria Busquets Codinach, Sant Hilari

Com pot ser que el president Montilla, que justament va ser ministre

d'Indústria i Energia durant el govern Zapatero, declari amb èmfasi a l'entrevista que li va fer Mònica Terribas el passat divendres que la MAT no és la interconnexió elèctrica França-Espanya, és a dir, que són dos projectes diferents? El projecte de Red Eléctrica Española (REE) ho diu ben clar, i Mario Monti, coordinador europeu de la línia, ho referma sense cap possible dubte: la interconnexió de 400 kV comença a Sentmenat, passa per Bescanó i acaba a Baixàs. Una altra cosa és que el president vulgui fer-nos creure que arrenca a Santa Llogaia per travessar els Pirineus fins a Baixàs, prop de Perpinyà. L'explicació d'aquesta volguda ignorància és que mentre no estigui definit per

on s'interconnectaran els dos països, o sigui, el traçat definitiu de la interconnexió, i tenint en compte que es tracta d'un projecte d'àmbit i interès europeu, la normativa europea recollida al Conveni d'Aarhus estableix clarament que no es poden començar les obres. REE, però, com el president, fa orelles sordes i ulls clucs a la normativa i ja s'estan talant arbres i fent els fonaments de les torres al Vallès i Osona.

Així està el pati

► Pàgina 11
Dos joves es despenen del pont de la Rambla Ibèria de Sabadell per la llibertat d'en Franki. Dijous es farà una concentració al ple de Terrassa

► Pàgina 16
La Plataforma Prou Sal denuncia que l'alcalde de Sallent va ordenar censurar una enramada crítica que decorava el riu Llobregat

► Pàgina 17
Els Mossos d'Esquadra no tenen cap pista sobre el misteriós assalt a la seu del Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear

SEQUERA // LES CONQUES INTERNES JA HAN SUPERAT EL LLINDAR DELS 300 HM³

De la Vega veta el transvasament i ho comunica al govern aragonès

✉ Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Maria Teresa Fernández De la Vega, vicepresidenta del govern espanyol, ha decidit després de rebre l'assessorament dels tècnics del Ministeri de Medi Ambient que el transvasament de l'Ebre cap a Barcelona mitjançant una gran canonada de 180 milions d'euros no es farà. Així ho ha comunicat la vicepresidenta espanyola al president del govern aragonès, Marcel·lí Iglesias.

Fonts de l'executiu d'Aragó asseguren que la decisió ja ha estat presa i que no hi ha marxa enrere

Fonts de l'executiu d'Aragó asseguren que la decisió ja ha estat presa i que no hi ha marxa enrere, si més no amb l'actual reial decret aprovat el 22 d'abril. La decisió del govern espanyol implicaria la derogació d'aquesta llei d'excepcionalitat aprovada per unes condicions extremes de manca d'aigua que actualment ja no existeixen. Des d'un punt de vista estrictament jurídic, aquest reial decret era molt vulnerable a la presentació d'un recurs contenciós administratiu, que pel propi redactat legal hauria tingut possibilitats elevades de prosperar.

Marcel·lí Iglesias ja havia anunciat que els seus serveis jurídics presentarien totes les al·legacions possibles davant dels tribunals a finals d'aquesta setmana. Amb la derogació del reial decret s'atura l'extensió de la reclamació de transvasaments per part del País Valencià o Múrcia, que hagués suposat el retorn a la política hidrològica dels governs del PP.

Les pressions d'Aragó —un territori governat pel PSOE— han estat claus per aconseguir que es desestimés el projecte un cop els embassaments han sortit de la situació d'excepcionalitat. Mentrestant a Catalunya, el PSC, en boca del seu portaveu José Zaragoza, continua defensant la possibilitat d'executar la canonada basant-se en la tesi que l'actual nivell dels embassaments no arriba a la xifra de l'any passat durant les mateixes dates.

L'antiga església de Sant Romà de Sau torna a estar coberta d'aigua, ja que les reserves de l'embassament han arribat al 55%. El pantà de La Baells també ha tingut un creixement espectacular i ja sobrepassa de llarg el 65% d'aigua emmagatzemada.

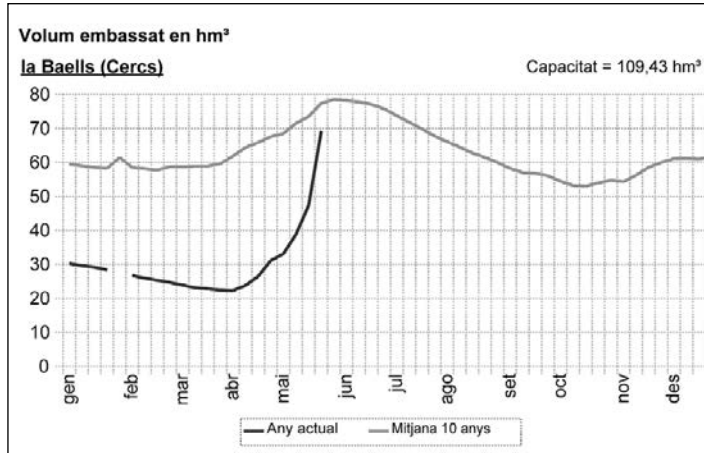
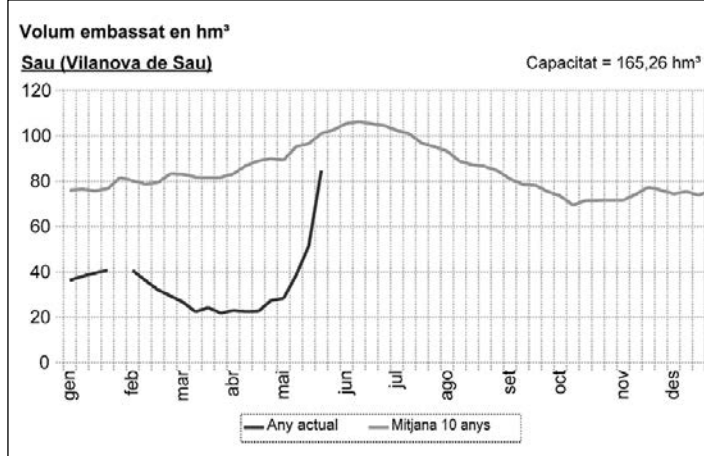
Aquestes afirmacions s'han fet sense comptar amb la projecció de l'escorrentia i el desglaç. Qualsevol especialista en hidrologia pot verificar que un episodi de pluges com l'actual genera una inèrcia de creixement dels cabals i de saturació d'aqüífers que s'allarga durant dues setmanes, un període durant el qual les dades de l'aigua acumulada aniran creixent dia rere dia. ICV s'ha desmarcat del seu soci del tripartit per intentar calmar els ànims de la militància a les Terres de l'Ebre, tot oposant-se a les afirmacions del conseller Francesc Baltasar, que va qualificar d'inimaginable la possibilitat d'aturar la construcció de la canonada.

► **La nova xifra del 58 per cent**
Es pot concloure que el transvasament finalment s'ha produït, però no a través de cap canonada: l'aigua ha caigut del cel i en un temps rècord. En el moment de tancar aquesta edició de la DIRECTA les conques internes catalanes acumulaven 300 hectòmetres cúbics d'aigua i el sistema Ter-Llobregat arribava als 269hm³. El ritme d'increment ha estat de 23hm³ diaris des del 25 de maig i la projecció d'aigua que entrarà als pantans a partir del cabal actual dels rius Ter

i Llobregat garanteix que abans de l'1 de juny es creuarà la barrera del 50 per cent de les reserves. Fonts de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) van filtrar a *El Periódico* la xifra del 58 per cent com a quantitat que possibilitaria l'anul·lació de les mesures d'excepcionalitat, tot i que l'actual decret de sequera situa aquesta barrera en el 50 per cent. Malgrat la prudència manifestada des de l'ACA, la decisió ha estat presa des de Madrid.

► Canonada sense decret?

Amb l'actual panorama només hi ha una opció que faria possible la construcció de la canonada de l'Ebre. Si el govern de José Montilla decideix que s'ha de tirar endavant l'obra, el seu cost elevat s'haurà de sufragar dels pressupostos de la Generalitat. Un cop anul·lada la llei en forma de reial decret per situació d'excepcionalitat, les competències en temes d'aigua del govern català permetrien executar i pagar l'obra de la pròpia butxaca. Això sí, no hi hauria aigua. La potestat d'obrir l'aixeta des del riu Ebre continua en mans del govern espanyol i, per tant, sense sequera la canonada es faria i quedaria sense possibilitat d'ús. ☹

Les gràfiques d'evolució de reserves als pantans de Sau i La Baells mostren l'augment espectacular dels nivells durant el mes de maig

GIRONA // REPRESSIÓ

Èxit de participació a les primeres Jornades solidàries de les comarques gironines

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Denunciar “l’augment de la criminalització policial i judicial”. Aquests són els objectius de les primeres Jornades solidàries que es van celebrar el dissabte 24 de maig a Girona. La trobada, convocada pel Col·lectiu de Suport a Núria Pòrtulas, té dos objectius més: d’una banda, recaptar fons per la campanya de suport a aquesta jove gironina, acusada d’un delictes de pertinença a banda armada que ella sempre ha negat i pel qual encara ha de ser jutjada. El segon és crear un nou espai on els diferents col·lectius puguin difondre les seves campanyes de solidaritat. Des del grup impulsor proposen que les jornades les plantegi cada any un moviment diferent per poder donar difusió a totes les iniciatives que es duen a terme a les comarques gironines.

Durant tot el dia diversos col·lectius van desenvolupar activitats lúdiques i de difusió al Parc dels Pins de Girona. A partir de la tarda van actuar grups de hip-hop, rumba i percussió. També hi va haver pallasos, malabars i capgrossos i es van fer grafitis i parades de col·lectius. Als concerts de la nit hi van assistir prop de 500 persones.

L’objectiu és la recaptació de fons pel cas de Núria Pòrtulas, que continua en llibertat però a l’espera de judici

Núria Pòrtulas es troba en llibertat provisional a l’espera que se celebri un judici en què se l’acusa de pertinença a banda armada. Segons el col·lectiu que li dona suport, la investigació duta a terme pels Mossos d’Esquadra va posar en evidència “la falta de proves i la persecució policial de què són víctimes els col·lectius de solidaritat antirepressiva” on milita Pòrtulas. La prova principal que han esgrimit els Mossos d’Esquadra és una agenda on, segons el cos policial, hi havia anotacions que feien referència a possibles objectius. Ella sempre ho ha negat.

Un altre dels casos que treballa el Col·lectiu de Suport a Núria Pòrtulas és el de les mules que tenen pendents cinc persones arran de la manifestació del 7 de febrer per denunciar l’any de la detenció de la jove i exigir l’arxiu del seu cas. ☺

BARCELONA // UNA DESENA D’EMPRESONATS PER L’OPERACIÓ DE GENER

El confident de la ‘cèl·lula suïcida’ contradiu la versió de Rubalcaba

Eloy de Mateo

200 persones es van manifestar el 17 de maig a Barcelona per exigir l’alliberament dels empresonats

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El suposat confident que va desencadenar l’operació antiterrorista al barri del Raval el 18 de gener contradiu, ara, les informacions difoses fa quatre mesos pel Ministeri espanyol de l’Interior. L’operació policial va suposar la detenció de catorze veïns d’origen pakistanès i indi que, segons la versió policial, tenien previst atemptar contra el metro de Barcelona.

Va pensar en els seus fills i va creure que un atemptat al metro mataria víctimes innocents

El confident va prestar declaració davant del jutge de l’Audiència Nacional espanyola Ismael Moreno el 21 de maig. Preguntat per l’advocat de la defensa dels detinguts, va manifestar que no es trobava entre els integrants de la suposada cèl·lula de Barcelona perquè fos un infiltrat dels serveis secrets francesos —com sosté el ministre espanyol de l’Interior Alfredo Pérez Rubalcaba—, sinó perquè ell és realment un membre d’Al-Qaeda.

Segons la versió que explica el suposat confident d’Interior, va arribar a Europa per fer de xofers dels líders integristes que recaptaven el que s’entendria com a “impost revolucionari” entre els i les creients musulmanes. Durant

tres anys va recaptar una quantitat de 300.000 euros a Amsterdam (Holanda), Brèscia (Itàlia) i Brussel·les (Bèlgica).

Després es va desplaçar a l’Estat francès i va rebre l’ordre de viatjar a Barcelona. Segons la declaració del suposat confident, ell realment “creïa en la lluita islamista” i, voluntàriament, va venir “a rebre ordres per continuar amb la seva creença”. El suposat confident assegura que al Raval va conèixer Maruf Mirza, un dels pakistanesos detinguts en el marc d’aquesta operació, que va esdevenir el seu superior jeràrquic.

El 18 de gener, segons ha quedat transcrit a la declaració, Mirza li va permetre fer una trucada a la seva família del Pakistan per acomiadar-se, ja que seria l’última comunicació abans del suposat atac al metro de Barcelona. Mirza exercia un fort control sobre ell i no li permetia tenir telèfon mòbil. Sorprenentment, però, una hora després de parlar amb la seva família, el confident va sentir una forta contradicció, va pensar en els seus fills i va creure que un atemptat al metro mataria víctimes innocents. Tot i que —sempre segons la seva versió— no treballa pels serveis secrets i no parla castellà, va poder localitzar amb una rapidesa extraordinària algú del Ministeri de l’Interior que va creure la seva història. A la declaració no va explicar amb quin telèfon ho va fer ni com va aconseguir que el ferri control que exercia Mirza no impedís la seva delació telefònica.

► **Contradicció flagrant**

Amb la nova declaració hi ha aspectes de la versió oficial que trontollen. No és possible que les

brigades antiterroristes de la Guàrdia Civil sortissin de Valdemoro en direcció a Barcelona durant el matí del 18 de gener —tal com va informar la *Benemèrita* amb una nota de premsa— si el confident va decidir delatar el grup a mitja tarda d’aquest mateix dia, després de parlar amb la seva família per telèfon. Rubalcaba també va decidir suspendre una roda de premsa a Cantàbria a primera hora del matí per fer seguiment de tota l’operació.

► **L’advocat del coronel Galindo**

Les paraules del confident van ser escoltades per la fiscalia i l’advocat de l’acusació particular de l’Associació Catalana de Victimes del Terrorisme (AVCOT), Josep Maria Fuster Fabra, conegut per haver defensat el coronel de la Guàrdia Civil Rodríguez Galindo, condemnat a 75 anys de presó —i alliberat tres anys després— per l’assassinat dels refugiats bascos Joxean Lasa i Joxi Zabala. També va ser l’advocat de Silverio Blanco, el cap de la unitat d’antidisturbis de Barcelona que va ordenar carregar contra la marxa antiglobalització de l’any 2001. Segons Fuster Fabra, la declaració del confident va ser “contundent” i “clara”. Va assegurar que demanarà processar els detinguts perquè “ningú s’ha pogut inventar una història així”.

► **Ni rastres dels explosius**

Una de les grans incògnites del cas es troba en l’absència d’explosius per un atemptat que es va considerar imminent. Centenars de policies i guàrdies civils van fer seguiments i registres a mesquites, locals de culte i pisos particulars durant les dues setmanes posteriors a les detencions. Es va

arribar a afirmar que els explosius ja estaven geogràficament localitzats a un punt de la costa de Castelló, però no van aparèixer. Quatre mesos després s’ha abandonat la recerca.

► **Scotland Yard no s’ho creu**

Un dels episodis més significatius de tota la trama es va produir el 22 de gener, quan el CNI va advertir que sis islamistes suïcides que s’havien fugat de la cèl·lula de Barcelona havien aconseguit agafar un vol d’Easy Jet en direcció a Londres. Els

A data d’avui s’ha abandonat la recerca dels explosius amb els quals s’havia d’atemptar

equips antiterroristes d’Scotland Yard els esperaven a l’aeroport de Gatwick amb fusells a la mà. Després de detenir-los i interrogar-los, van descobrir que la informació del CNI era falsa, segons va declarar el portaveu del cos policial britànic. Van haver de demanar disculpes a la diplomàcia d’Islamabad, ja que es tractava de germans i cosins del màxim dirigent del PML-Q, el partit de Pervez Musharraf, president de la dictadura militar pakistanesa. Els serveis secrets de Portugal i de Bèlgica també van manifestar que l’alerta antiterrorista llançada pel CNI no tenia massa credibilitat i que per això van decidir no activar cap protocol especial després de les detencions de Barcelona. ☺

TERRASSA // VUIT AJUNTAMENTS APROVEN MOCIONS PER LA LLIBERTAT DEL JOVE EGARENC

Més accions per en Franki un mes després del seu empresonament

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

Aquesta setmana han continuat les mobilitzacions i accions de tota mena per exigir "la llibertat immediata i sense condicions" d'en Franki, el jove terrassenc empresonat a Can Brians II pels delictes d'ultratge a la bandera espanyola, atemptat a l'autoritat i desordres públics.

El 19 de maig, al centre de Terrassa, a la plaça Vella, va aparèixer una pintada amb el lema "21 dies segrestat. Franki llibertat". El missatge va durar poques hores. Els serveis de neteja també han treballat a fons per esborrar el rastre de la solidaritat a ciutats com Tarragona o Barcelona on han aparegut desenes de pintades en suport a l'egarenc.

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa convoca un acte solidari coincidint amb el plenari municipal del 29 de maig

A la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) també han continuat les mobilitzacions. El 22 de maig, el marc d'una setmana de lluita contra l'aprovació dels Gra-

David Datzira

Dos joves es despengen des del pont de la Rambla Ibèria de Sabadell

us a la Facultat de Lletres, Ermenegol Gassiot, membre de Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT) i professor a la mateixa universitat, va parlar sobre en Franki. Els estudiants de Lletres encara guarneixen la facultat amb cartells que recorden la presència del seu fins fa poc dies company d'estudis.

► **Solidaritat a Sabadell**

Dilluns 26 de maig, a dos quarts de set del matí, dues persones es van penjar del pont de la Rambla Ibèria de Sabadell. Poc després, cap a les vuit, s'hi va concentrar

una vintena de persones. Tot i que els activistes tenien la intenció d'estar-s'hi fins el 29 de maig per poder assistir a la concentració convocada davant l'Ajuntament de Terrassa, dos agents dels anti-disturbis dels Mossos d'Esquadra els van fer fora cap a quarts de deu del matí enmig d'un fort desplegament. Els dos solidaris van ser detinguts i van romandre a la comissaria fins a les cinc de la tarda. Se'ls acusa de desordres públics, desobediència civil i resistència a l'autoritat i encara es desconeix si el procés serà per justícia ràpida o ordinària.

Va ser un dia esgotador pels sabadellencs que van seguir les convocatòries, ja que el mateix dia a les set de la tarda es van fer més accions. Durant el ple de l'Ajuntament de Sabadell, tres persones van desplegar banderoles i van repartir comunicats demanant la llibertat sense condicions d'en Franki i lamentant l'actitud dels partits polítics.

De fet, tot i que el grup de l'Entesa va presentar una moció demanant la llibertat sense condicions i immediata de l'egarenc, la moció que ha prosperat ha estat la que va presentar ERC,

recolzada per tots els partits tret del PP. Una moció que aposta per la llibertat condicional i el tercer grau.

► **Pressió als ajuntaments**

La llista de grups municipals i poblacions amb mocions aprovades als plens municipals és prou llarga. A més de Sabadell, també n'han aprovat Llinars, Martorell, Manresa, Vilafranca del Penedès, Arbúcies, Sallent i Berga.

També s'han presentat mocions, tot i que es troben pendents d'aprovació, a Molins de Rei, Ripollet, Lliçà d'Amunt, Capellades, Sant Pere de Ribes, Girona, Vilanova i la Geltrú, Mataró, Ba-

Els estudiants de Lletres de la UAB recorden el qui fins fa pocs dies era el seu company d'estudis

dia, Castellar, Ripollet, Sant Quirze, Cerdanyola, Barberà i Sant Cugat. Moltes d'aquestes mocions es debateran el 29 de maig, el mateix dia que es reuneix el ple municipal de Terrassa. Coincidint amb el plenari, els col·lectius solidaris amb en Franki han convocat un acte per lamentar "les mancances de la democràcia".

REUS // LA POLICIA LOCAL VA DISPARAR CONTRA UN JOVE EN LA FIRA DEL TRAPEZI DE 2007

Els moviments socials denuncien l'agressió policial a Bruno Salter

Directa El Camp

/elcamp@setmanaridirecta.info/

Reus va acollir la Fira del Circ de Catalunya Trapezi entre els dies 14 i 18 de maig, i els moviments socials de la ciutat ho van aprofitar per recordar el cas del jove Bruno Salter. Segons expliquen aquests col·lectius, Salter va ser detingut, apallissat i ferit de bala per la Guàrdia Urbana de Reus el 14 de maig de 2007, mentre se celebrava l'antèrior edició de la Fira.

Els fets es van produir en el marc d'una intervenció policial en una festa al carrer en la qual es van detenir tres persones, inclòs el mateix Salter. En l'actualitat, la causa contra dues de les tres persones detingudes s'ha arxivat, mentre que Salter continua acusat d'atemptat a l'autoritat, arrel

d'uns indicis lleus en l'acusació policial. L'agent de la Guàrdia Urbana que va disparar està acusat de negligència greu.

El jove reusenc està acusat d'atemptat a l'autoritat, i l'agent que va disparar, de negligència greu

L'acte solidari amb Bruno Salter va consistir en una "acció creativa solidària" el dia 16 de maig, en acabar una de les actuacions de la Fira. Un grup de persones van començar a realitzar "alguna de

Laura Sardà

Disfressades per denunciar els fets d'ara fa un any

les accions que les autoritats qualifiquen de vandalisme quan es fan al carrer i per lliure, com tocar, cantar, beure, fer malabars i

penjar cartells". Al cap d'una estona van aparèixer un parell de personatges caracteritzats de guàrdies urbans que van començar a

llegir diferents prohibicions, van identificar al públic assistent i van envoltar el grup amb cinta de plàstic. L'acció també va simular la intenció de disparar sobre una de les persones del grup i va acabar amb un parell de versions de les cançons "Què volen aquesta gent" de Maria del Mar Bonet i "Canço sense nom" de Lluís Llach, amb la lletra adaptada per recordar els fets.

Als fulls volants que es van distribuir també s'hi denunciava la imposició de multes a tres persones que van protestar posteriorment amb la imatge d'uns pantalons tacats de sang i les multes imposades a les entitats que la diada de Sant Jordi van protestar perquè els seus estands havien estat apartats de la plaça Mercadal, punt neuràlgic de la celebració a Reus.

GAVÀ // CAN TRIES

Medi Ambient tolera que es llençi aigua neta pel clavegueram

Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El grup ecologista Quercus de Gavà (Baix Llobregat) denuncia públicament que l'aigua de la mina que alimentava la històrica font de Can Tries es deriva directament al clavegueram. Quercus ha comprovat que en els treballs per la construcció de la bassa de laminació de la riera de Sant Llorenç es malbarata aigua per evitar que s'entolli a la zona d'obres, tot contradint el projecte aprovat per l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient (EMT), administració responsable de l'obra.

El projecte, que l'executa l'empresa Copisa, també deixava clara "la convenient recuperació i restauració de la font de Can Tries". Quercus exigeix que s'identifiquin i es depurin les responsabilitats dels encarregats de l'incompliment del projecte i que les autoritats competents —en aquestes, l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient— vetllin pel seu compliment, ja que l'objectiu era utilitzar el cabal permanent d'aigua per alimentar un petit llac al fons de la bassa de laminació que havia de servir per regar jardins.

Quercus exigeix que es depurin les responsabilitats per l'incompliment del projecte

El projecte consisteix en la urbanització de dos sectors diferents, un a Gavà i l'altre entre Viladecans i Sant Boi. A Gavà es preveu la construcció de 102 habitatges —36 ja construïts—, que s'ha adjudicat a l'empresa municipal Gavanenca de Terrenys i Immobles (GTI). El grup ecologista Quercus denuncia que, malgrat la manca d'aigua que pateix l'Àrea Metropolitana de Barcelona, l'aigua neta de la mina es llença directament al clavegueram. Diuen que "l'aigua d'aquesta mina és d'una qualitat excel·lent i, tot i no estar potabilitzada, la connexió a la claveguera representa la dilapidació irresponsable d'un recurs escàs i car".

Les obres es remunten a l'any 2005 i han fet desaparèixer un tram llarg de la primera infraestructura d'aigua corrent de Gavà que abastia la població d'aigua potable des del segle XIX. En ple franquisme i sense els serveis bàsics essencials garantits, la mina d'aigua era un element indispensable per cuinar i beure. La restauració de la font de Can Tries era una reivindicació veïnal. La riera de Sant Llorenç, també anomenada de Llevatona, rega la riera de Sant Climent i ambdues es distribueixen per una xarxa de corredors que drenen les aigües vers els estanys del delta del Llobregat. ☐

ESPLUGUES DE LLOBREGAT // BALANÇ D'UNA SETMANA DE LLUITA

Trenta-cinc persones detingudes per aturar les obres del Pla Caufec

Albert Garcia

Albert Garcia

Eloy de Mateo

Esplugues ha viscut una intensa setmana de mobilitzacions contra el Caufec

Oriol Matadepera

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Ni els Mossos d'Esquadra ni el personal treballador dels terrenys del pla Caufec s'esperaven que, el 21 de maig, després de dos dies d'accions per aturar les obres del projecte urbanístic i dotze activistes detingudes, 23 persones més disfressades de pallaso tornessin a frenar l'avanç de les màquines excavadores a Esplugues de Llobregat. Dinou d'elles es van encadenar a set màquines i unes altres quatre es van enfilear a un plafó publicitari amb l'objectiu de denunciar la destrucció de la muntanya de Sant Pere Màrtir, exigir l'alliberament d'en Franki de Terrassa i convocar la manifestació que va tenir lloc el 24 de maig.

23 activistes van tornar a frenar l'avanç de les màquines excavadores el 21 de maig

La policia autonòmica va trigar prop de dues hores per trencar tots els cadenats i una hora més per portar una gran grua i detenir les dues últimes resistents. Al migdia van sortir les vuit persones que havien passat la nit a la comissaria dels Mossos d'Esquadra d'Esplugues, on van posar el cartell de "complet", ja que l'acumulació de detingudes a les

seves garjoles els va obligar a afeixegar set o nou persones en una mateixa cel·la.

El dia 21 al vespre, abans del ple municipal, es va convocar una concentració informativa i de suport a la plaça de l'Ajuntament, que va acabar marxant en manifestació fins a la comissaria, on encara hi havia una part del grup.

Quan van sortir les darreres persones de la comissaria, al ple municipal, diferents membres de la Plataforma Popular contra el pla Caufec van exigir al govern local (PSC) que aturés les obres fins que no es resolguessin els contenciosos judicials. L'alcaldesa Pilar Díaz no va voler escoltar la seva intervenció i, després d'uns moments de tensió, va donar per acabat el ple municipal. Aquell matí, segons fonts consultades per la DIRECTA, Díaz havia trucat a TV3 per recomanar que no aparegués més informació de les accions a la cadena pública i, a la vegada, oferir-se per participar —el dia següent— en un magazine matinal de la cadena, on va ser incapaç de defensar i legitimar públicament el projecte urbanístic. A la nit, la façana de l'ajuntament va ser atacada amb pintura. La resta de la setmana, diverses patrulles de la Policia Local i autonòmica van fer guàrdia a les obres del projecte especulatiu per intentar evitar un altre assalt d'activistes.

Festa i lluita de la mà

El 24 de maig es va fer una manifestació de més de 500 persones per exigir l'aturada del pla Caufec. La manifestació volia ser una mostra d'afirmació de les accions que van aturar les obres i s'hi va apropar molta gent d'al-

tres municipis que no havia pogut implicar-se en la lluita durant la setmana. Després de la cerca-vila pels carrers del poble, un grup de 300 persones va anar a visitar les obres del pla Caufec i, burlant la vigilància policial, va accedir als terrenys tancats, on va decidir berenar.

31 arrestades ja tenen data per un judici de faltes per desobediència, danys i coacció

Des d'allà, es va explicar en què consisteix la urbanització i com es van desenvolupar els tres dies d'accions. Al final, la policia va aprofitar per identificar diverses persones que van participar a la manifestació. A la nit es va celebrar el correfoc de l'entitat Boc de Biterna que l'Ajuntament havia intentat censurar i, tot seguit, una festa reivindicativa per celebrar el balanç positiu de la setmana de lluita.

Balanç repressiu

Prop de seixanta persones identificades i 35 detingudes engreixen els arxius policials i esperen les conseqüències repressives d'aquesta setmana. Les vuit activistes del segon dia han estat citades a un judici de faltes el 9 de setembre i les 23 del tercer dia han estat citades de la mateixa manera el 30 de setembre. El jutge titular del jutjat número 3 d'Esplugues ha substituït els qua-

tre delictes que imputaven els Mossos als atestats interminables (desordres públics, danys, coacció, desobediència greu) per tres faltes (desobediència, danys i coacció). Segons Paula Pérez, membre de la Plataforma contra el pla Caufec, "es jutgen les conseqüències del pla Caufec, però no la causa d'aquest conflicte que és la il·legalitat del megaprojecte i la destrucció de la muntanya i de Collserola".

Igualment, les persones detingudes el segon dia denuncien la brutalitat policial durant el desallotjament. Totes elles mostren ferides i blaus als braços i canells. L'empresa que executa les obres, Proinosa, ja ha demanat una pèrdua de 40.000 euros només pel primer dia d'accions.

"No es jutja la il·legalitat del megaprojecte i la destrucció de Collserola"

Suports diversos

A Viladecans van voler donar suport a la lluita contra el pla Caufec i es va produir un atac contra les obres que Sacresa té a la població i van col·locar una gran pancarta amb el lema "Sacresa especuladors" en un plafó publicitari. Tant els Jòvens de l'Ebre com la Plataforma en Defensa de l'Ebre van fer comunicats de suport a l'acció. Els col·lectius que es van convocar la setmana de lluita també van fer comunicats o accions de suport dins el seu àmbit. ☐

MATARÓ // RESPOSTA ACTIVA DAVANT EL PREVISIBLE DESALLOTJAMENT DEL CENTRE SOCIAL

Okupen una gran fàbrica tèxtil davant l'amenaça de La Fibra

Directa Maresme
/maresme@setmanaridirecta.info/

Persones vinculades al CSOA La Fibra han okupat aquest cap de setmana una antiga fàbrica tèxtil. La nova okupació s'emmarca en la campanya de resposta davant el desallotjament del centre social i vol assegurar l'existència d'espais alliberats a la ciutat i la continuïtat dels projectes que ara es desenvolupen a la Fibra.

Al cap de mitja hora de fer-se pública l'okupació, els Mossos d'Esquadra van fer acte de presència

El matí de dissabte es va fer el tradicional Okupem la Plaça, un acte habitual abans o després de qualsevol desallotjament dels centres socials a la ciutat. Al llarg del dia la plaça Rocafonada de la capital maresmenca es va transformar en un centre social a l'aire lliure on es van poder veure mostres de les diverses activitats i tallers que es duen a terme habitualment a la Fibra.

Nou centre social a l'antiga fàbrica tèxtil Secopal

Xènia Solà

Finalitzada l'activitat a la plaça, les persones que hi van participar es van dirigir a La Fibra, on hi havia concentrades diverses desenes de joves. Un cop allà el gruix de gent es va desplaçar al centre de la ciutat. Arribades al carrer d'Antoni Puigblanch amb el carrer Pasqual Madoz les assistents van aturar-se davant d'una antiga fàbrica tèxtil molt coneguda a la ciutat, la Secopal. Minuts després, un okupant va despenjar diverses pancartes, una de les quals demanava l'alliberament d'en Franki de Terrassa. Al cap de mitja hora de

fer-se pública l'okupació, els Mossos d'Esquadra van fer acte de presència. El retard en l'actuació dels agents va sobtar les persones concentrades, que esperaven —com és habitual en actes d'aquest tipus a la ciutat— l'aparició immediata de la policia. A més de dos mossos de paisà, se'n va presentar un d'uniformat, número 2287, que identificant-se com a *Albert* es va dirigir a les persones que donaven suport a l'acció per identificar-ne als autors.

Segons han explicat els okupes a la DIRECTA, l'agent 2287 va mostrar

en tot moment la voluntat de guanyar-se la seva confiança, tot manifestant que "no tenia res en contra de l'ocupació de fàbriques". Va oferir als joves de "quedar a la taverna Atzucac per prendre alguna cosa" o que passessin per la "Comi" (en referència a la comissaria) i demanessin per ell en cas que "volguessin parlar o necessitessin quelcom". També va oferir-se per fer de mitjançer en cas que tinguessin problemes "amb algun dels meus companys". Va manifestar que tenia molt d'interès per saber com s'organitzaven els okupes de

la ciutat i que si ara ell era policia era perquè en algun moment la vida "se li havia torçat".

Un cop identificada una de les persones, l'agent 2287 va marxar i els dos agents de paisà es van quedar als voltants de la fàbrica. El bonrollisme de l'agent Albert va

Les persones que es trobaven a l'interior de la fàbrica van obrir-ne les portes, convidant a visitar l'espai

ser llargament comentat pels okupes, sorpresos per les maniobres dels Mossos d'Esquadra, tenint en compte que l'anterior okupació a la veïna població de Vilassar de Mar s'havia vist frustrada al cap de poques hores amb la detenció de totes les persones que havien entrat a l'immoble.

Al vespre les persones que es trobaven a l'interior de la fàbrica van obrir-ne les portes, convidant a visitar el nou espai. Des d'aquest moment es van començar a organitzar les tasques d'adequació i neteja de l'espai i els torns de permanència. L'entitat financera que n'és propietària ha presentat denúncia pels fets. ☺

BARCELONA // AFIRMEN QUE LA CRIMINALITZACIÓ DEL MOVIMENT PROAMNISTIA ALIMENTA LA IMPUNITAT

30 entitats de defensa dels Drets Humans denuncien el judici a Gestoras Pro-Amnistia

Higinya Roig
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Més de 30 entitats d'arreu de l'Estat espanyol van presentar el 22 de maig a Barcelona un manifest solidari i de denúncia del macroprocés judicial 33/01 contra el moviment proamnistia basc. El judici, que asseu a la

És el tercer macrosumari contra l'esquerra abertzale civil

banqueta dels acusats de l'Audiència Nacional espanyola 27 membres de diferents organismes com Gestoras, Askatasuna o Behatokia es va iniciar l'abril passat. És el tercer macrosumari contra l'esquerra abertzale civil, després de la causa

L'Ateneu La Torna va acollir la presentació del manifest

Eloy de Mátio

Jarraí/Haika/Segi i el sumari 18/98, que va cloure amb unes penes de presó dures i elevades.

Amb aquest rerefons, les entitats que consignen el manifest —com l'ACAT, l'OSPDH, el CIEMEN o Alerta Solidària— recorden que "l'actitud vigilant de la societat civil en matèria de Drets Humans,

l'impuls popular de la promoció de les llibertats públiques i la seva defensa" és fonamental en una democràcia i destaquen la importància que existeixin "moviments que s'enfronten a la vulneració quotidiana dels drets i les llibertats i que fan costat a les víctimes de la violència estatal".

Les entitats, vinculades directament a la defensa dels Drets Humans i la lluita contra la tortura conclouen "l'eliminació d'un dels testimonis presencials de la violència d'Estat, paper que desenvolupa històricament el Moviment basc Pro Amnistia, profundament arrelat a la societat, no és res més que obrir les portes a la impunitat, a la indefensió de les víctimes de la violència estatal i a la pràctica de noves vulneracions dels Drets Humans".

Ramon Piqué, membre de l'Associació Memòria contra la Tortura, va se l'encarregat de presentar el manifest i va afirmar que "allò que es persegueix i torpedina és la tasca de suport i solidaritat amb les persones represaliades". També hi van intervenir els advocats Jaume Asens, que va ubicar aquests macroprocessos "en el 'dret penal d'enemic', on no es jutgen fets, sinó idees" i Julen Arzuaga, imputat al sumari i a qui demanen deu anys de presó. Arzuaga —que el 23 de maig també va par-

ticipar en diferents xerrades de denúncia a la UAB i a Cornellà— va contextualitzar l'ofensiva repressiva "en l'impossible de voler fer-nos desaparèixer de l'escenari polític i social". Durant les properes setmanes el manifest es presentarà a Andalusia, Galícia i Madrid.

► **Visita del Relator de l'ONU**

Cal recordar que el 14 de maig va cloure la visita del Relator pels Drets Humans en la Lluita contra el Terrorisme, Martin Scheinin, a l'Estat espanyol. A les seves conclusions provisionals va alertar de la deriva antiterrorista que es viu a l'Estat espanyol i del perill que comporta tipificar com a terrorisme —"amb definicions vagues i àmplies"— delictes que no ho són. El relator, que també ha demanat la derogació del règim d'incomunicació i canvis en la jurisdicció especial de l'Audiència Nacional, constata que quan es comença a caure per aquest pendent "es corre el risc de conculcar molts drets". ☺

1

2

5

6

7

11

- 1 Plantació de soja modificada genèticament a la província d'Itapúa
- 2 Per l'autosuficiència, els cacauets es bescanvien al mercat local.
- 3 Paral·lelament a les reunions de la Taula Rodona sobre Soja Responsable, una gran varietat d'organitzacions socials i moviments camperols s'han manifestat els últims anys per rebutjar aquest procés.
- 4 Als suburbis de Kateura, a la capital Asunción, la classificació d'escombraries és l'única font d'ingressos segura.
- 5 L'agost de 2006, el MAP també es va manifestar contra la Taula Rodona sobre Soja Responsable a Asunción.
- 6 7 Arrest dels ocupants durant un desallotjament l'any 2004.
- 8 Els productors de soja encara fumiguen majoritàriament amb *mosquits* (els amples braços fumigadors d'un tractor).
- 9 Membres del MAP amb la seva bandera camí d'una ocupació de terres a Pariri.
- 10 Un dels participants de l'ocupació de Pariri talla les plantes de soja per fer lloc per als cultius d'autosuficiència.
- 11 Casa cremada, entre moltes altres, després d'un desallotjament violent a Tekojoja.

3

4

8

9

10

Lluita de camperols contra l'expansió del cultiu de soja al Paraguai

El gran augment dels cultius de soja està expulsant els camperols de petita escala de les seves terres al Paraguai, però també al Brasil, l'Argentina i Bolívia. Hi ha qui fins i tot parla d'un "sisme submarí de la soja" que està submergint les comunitats camperoles. L'expansió del cultiu de soja va acompanyada de l'estesa violació dels Drets Humans. La soja produïda s'utilitza majoritàriament com a aliment d'animals per produir carn per Europa i la Xina. Recentment els agrocombustibles també han incrementat la demanda de soja i altres cultius.

Practicament tota la soja que es produeix al Paraguai i a l'Argentina és soja *Round-up Ready*, modificada genèticament, produïda per la companyia multinacional Monsanto. Al Brasil també s'han accelerat aquests esdeveniments durant els últims anys, ja que el president Lula va permetre la introducció de soja manipulada genèticament després de ser escollit. La soja *Round-up Ready* és resistent al glifosat, un herbicida que mata totes les altres herbes. Des que es va introduir, l'ús de químics ha augmentat dramàticament. Les llavors modificades genèticament estan totes patentades i els camperols han de pagar regalies. Els camps que no utilitzen productes modificats genèticament són contaminats i les varietats locals desapareixen per sempre.

També existeix l'esperança i la resistència contra l'expansió de la soja. Una organització regional de camperols de petita

escala anomenada MAP (Moviment Agrari i Popular) intenta frenar l'expansió de monocultius de soja i recuperar les comunitats utilitzant mesures legals i l'acció directa. Els seus membres són continuament intimidats amb penes de presó.

Les ocupacions de terra són amenaçades freqüentment amb el desallotjament violent. Sovint són els terratinents, amb l'ajuda dels seus amics policials i les forces paramilitars, els que comencen el desallotjament.

El MAP organitza cursos, imparteix formació política i fa promoció de l'agricultura ecològica. També dona suport legal a les comunitats, per exemple, en els casos en què la propietat no està clara, ja que gran part de les terres destinades a la reforma agrària —dedicades als camperols sense terra— acaba en mans de productors brasilers de soja a gran escala a causa de la corrupció. En aquests casos el MAP posa en marxa el procés legal per denunciar aquestes irregularitats davant l'Institut de Reforma Agrària (l'INDERT).

Una de les primeres ocupacions de terra que va dur a terme el MAP va tenir lloc a Tekojoja el 2003 i va aturar l'expansió dels camps de soja. El balanç van ser tres desallotjaments violents, l'assassinat a trets de dos camperols per part dels productors de soja i la crema de moltes de les botigues on la gent vivia durant l'ocupació. Les poques possessions que tenien els van ser robades i més de 100 persones (incloent 50

infants) van ser arrestats. Després d'una forta campanya —recolzada internacionalment—, la Cort de Justícia va reconèixer els seus drets. L'estiu de 2007 s'estaven reconstruint les cases de més de 100 famílies. Una bona perspectiva de futur per aquestes persones.

El 26 de febrer de 2007, prop de Tekojoja es va dur a terme una altra ocupació de terres. A Pariri, en una extensió de terra de catorze hectàrees envoltada de cultius de soja, es va establir un campament. L'INDERT havia venut la terra il·legalment als productors de soja. L'influent sector de la soja està usant tots els mitjans possibles. Diversos membres clau del MAP van ser amenaçats amb arrestos i presó. Els mitjans de comunicació nacionals van dur a terme una vertadera campanya mediàtica per desprestigiar el MAP.

Els moviments de camperols intenten protegir les seves comunitats contra la creixent expansió del cultiu de soja a gran escala mitjançant la recuperació de terres i altres accions directes. Aquests són els conflictes que mostren el vertader rostre de l'expansió il·legal de la soja.

TEXT I FOTOGRAFIA: An

ALT CAMP // DISCRIMINACIÓ

El Consell Comarcal retira un premi a l'Assemblea de Joves de Valls

Directa El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

El 20 de maig es reunia com cada any un jurat constituït per joves, membres del moviment associatiu i representants d'altres estaments juvenils de la comarca de l'Alt Camp amb la finalitat de valorar les diverses propostes presentades per grups de joves de la comarca a la VI edició del Premi a la Millor Idea Jove, convocat pel Consell Comarcal de l'Alt Camp. Seguint els procediments corresponents, el jurat va decidir que la iniciativa mereixedora del premi d'enguany fos la presentada per l'Assemblea de Joves de Valls (AJV). La iniciati-

En 24 hores i després d'haver estat publicada la notícia del guardó a la premsa

va consistia en el desenvolupament d'un seguit d'activitats lúdiques i culturals en defensa del territori, en el marc de la Campanya No a la Plataforma Logística a l'Alt Camp. L'objectiu era fer públiques les repercussions que comportaria en detriment del medi natural la creació de la Plataforma Logística a la comarca. No obstant això, en menys de 24 hores i després d'haver estat publicada la notícia del guardó a la premsa, la presidència del Consell Comarcal va retirar el premi al·legant que aquest no s'ajusta a cap de les temàtiques prioritzades a las bases del premi del 2008.

Així mateix, l'equip de govern del Consell Comarcal, sota la responsabilitat de Carme Mansilla (CiU), va decidir tornar a convocar al jurat el dijous 22 per atorgar el premi a una de les altres iniciatives presentades. Davant dels fets, l'AJV ha manifestat que tot plegat és "una mostra més de quin peu calça" la presidència de l'ens comarcal, en sintonia amb el malestar que han provocat les mobilitzacions en contra de la Plataforma Logística i deixant al descobert les polítiques especuladores i de destrucció del territori de partits com el de la Presidència del Consell Comarcal de l'Alt Camp o l'alcalde de Valls.

Consideren que els arguments justificatius de la revocació del premi són "una excusa agafada pels pèls" i remarquen com a agreujant el fet que la decisió del jurat del premi no hagi estat respectada d'acord amb el que es preveu al procediment d'atorgament del premi. Conseqüentment, l'AJV afirma que durà a terme "les accions legals pertinents".

BAGES // 150 PERSONES ES CONCENTREN PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

L'ajuntament de Sallent censura les enramades reivindicatives

Enramada de la Plataforma Prou Sal hores abans de ser retirada per ordre de l'alcalde de Sallent

Plataforma Prou Sal

Directa Manresa
/manresa@setmanaridirecta.info/

Més de 150 persones es van concentrar el 25 de maig a la plaça de Sant Antoni de Sallent (Bages), on hi ha l'església del poble, en pro de la llibertat d'expressió i contra l'equip de govern que va censurar l'enrama-

da reivindicativa de la Plataforma Prou Sal!. La concentració va provocar que l'alcalde Jordi Moltó (de Convergència i Unió), en aquells moments present a la missa de diumenge, hagués de sortir per la porta del darrere i sota un raig de crits com "El poble actua, Moltó censura" o "Cacic Moltó, llibertat d'expressió".

La festa de les enramades de Sallent comporta la guarnició dels carrers en motiu de la celebració del corpus. Enguany la Plataforma Prou Sal! va realitzar una enramada reivindicativa al riu per visibilitzar la salinització dels rius Llobregat i Cardener per part de l'empresa Iberpotash, una actuació contaminant que

compta amb la permisivitat de la Generalitat i l'Ajuntament de Sallent. L'enramada que es va penjar la tarda del 21 de maig —era força visible i creuava el riu de banda a banda— no va durar ni 12 hores, ja que les brigades municipals la van treure la mateixa matinada del 22 de maig complint ordres de Moltó.

MANRESA // DEFENSA DEL TERRITORI I REBUIG A LA VIOLÈNCIA URBANÍSTICA

Llancen sal sobre polítics i bankers per denunciar l'especulació al Bages

Directa Manresa
/manresa@setmanaridirecta.info/

Les jornades *Un món rural viu, un paisatge sense cendres* celebrades el dia 22 de maig a la Fundació Caixa Manresa van ser interrompudes per un grup de joves que protestaven per "l'expansió urbanística del Bages" i "la hipocresia dels agents polítics i econòmics" que es trobaven allí presents. El president de Caixa Manresa, Valentí Roqueta, la regidora de Medi Ambient de l'Ajuntament de Manresa, Alba Alzina, i el director executiu de la Fundació Món Rural, Francesc Cribelles, van inaugurar la conferència 'La planificació del risc d'incendi: sinèrgies i oportunitats' plens de sal dels runams salins de Sallent (Bages). A l'inici de l'acte una desena de joves d'entre el públic es van aixecar amb pancartes i fent crits contra l'especulació urbanística. Acte seguit, alguns dels joves

Aixecament de cartells mentre s'abocava sal i ciment entre els ponents a la xerrada

Marc A.

van escampar sal de les mines de Sallent i ciment a les ponents de la xerrada. L'acció s'emmarcava dins la campanya Manresa

en venda, que pretén unir la lluita contra l'especulació urbanística i la seva estructura i esdevenir una "extensió executòria"

del Judici Popular Contra la Violència Urbanística que va tenir lloc a finals d'abril a la capital del Bages.

BARCELONA // ELS AUTORS HI VAN ACCEDIR A TRAVÉS D'UNES OFICINES MUNICIPALS

Sense pistes sobre l'assalt a la seu dels investigadors antinuclears

Els despatxos van ser destrossats i tots els arxius va patir danys de consideració

Arxiu

☞ **Pau Cortina**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Solament dues setmanes després que tingués lloc al CCCB la XXII Conferència Catalana per un Futur Sense Nuclears i Energèticament Sostenible, dedicada en aquesta ocasió a Escenaris Energètics 100% renovables, l'entitat organitzadora de l'esdeveniment, el Grup de Científics i Tècnics per un Futur No

No feia encara una setmana que els Mossos havien detingut dins de l'edifici cinc persones que estaven robant les canonades de coure del sistema de calefacció

Nuclear (GCTPFNN), va veure com la seva seu social era assaltada i destruïda, així com bona part dels documents, arxius, llibres i revistes ali guardades.

Tot aquest fons documental, únic a Catalunya i a l'Estat Espanyol, estava destinat a formar part del Centre de Documentació sobre energies lliures, netes i renovables que hi haurà a la Fàbrica del Sol, a la Barceloneta. Encara sense

indicis sobre els autors de l'atac, el GCTPFNN ha fet una crida a la societat catalana demanant ajut solidari per refer els desperfectes causats pels assalts.

El més sorprenent de tot plegat és que els autors de la destroça penetraren a l'edifici per la planta baixa, propietat de l'Ajuntament de Barcelona, i es dirigiren directament a la planta primera on hi ha la seu del GCTPFNN, entitat membre de l'associació Futur Sostenible, que ostenta una concessió municipal d'aquesta planta.

A tot això, no feia encara una setmana que els Mossos havien detingut dins de l'edifici cinc persones que estaven robant les canonades de coure del sistema de calefacció i climatització i els cables elèctrics de les instal·lacions de la primera planta. Cal destacar que a la terrassa de l'esmentat edifici hi ha instal·lada una pèrgola amb tubs de buit per captar l'energia solar i proveir l'edifici de les seves necessitats de calor i de fred a partir del Sol, a més d'una terra verd, sota del qual hi ha un sistema de captació de l'aigua.

A dia d'avui es desconeix qui o quins poden ser els presumptes autors de l'atac a la seu ecologista i des de l'organització prefereixen no llançar hipòtesis que podrien enterbolir la investigació, doncs ja han presentat una denúncia.

► Gènesi del GCTPFNN

El GCTPFNN es presenta com "gent de les ciències i de les tècniques preocupada per la insostenibilitat dels sistemes energètics, tant a Catalunya, com a l'Estat espanyol i al món. Siste-

mes energètics insostenibles tant a nivell ecològic, com econòmic, social i cultural, doncs són sistemes energètics basats en fonts d'energia brutes i no renovables, a més de ser molt ineficients".

Bona part dels arxius, revistes i llibres guardats del fons documental s'han perdut

Entre els objectius de l'associació cal destacar la oposició a la introducció de reactors nuclears per produir energia; impedir la introducció i la fabricació d'armament nuclear a Catalunya; impulsar la creació d'un Centre Independent d'Informació sobre la Radioactivitat i donar a conèixer alternatives energètiques basades en les fonts renovables d'energia.

Aquest grup de científics i tècnics independents es va començar a gestar a principis dels anys 80 amb la signatura del manifest 'Per uns Països Catalans Lliures de la Nuclearització'. A finals dels 70, la política d'afavoriment de l'energia nuclear era la "pedra filosofal per a resoldre per sempre els problemes d'energia del planeta Terra", en paraules de l'organització. Va ser en aquest context, amb la preocupació col·lectiva per una opció energètica "que amaga els problemes tecnològics, econòmics, ecològics i socials que comporta", quan va sorgir el grup ecologista.

No va ser fins el 1987, després del tràgic accident a la central nuclear de Txernòbil, que es varen constituir legalment com a associació sense afany de lucre. Poc abans havien organitzat la I Conferència Catalana per un Futur Sense Nuclears. Des d'aleshores el GCTPFNN s'ha dedicat a l'organització de xerrades, debats i cursets, a l'edició de revistes i publicacions -entre les quals destaca el butlletí electrònic 'Vents del món', la participació en congressos, debats i fòrums científics i tècnics, així com a la convocatòria de reunions periòdiques de la Xarxa Catalana per un Futur Sense Nuclears.

No va ser fins el 1987, després del tràgic accident a la central nuclear de Txernòbil, que es varen constituir legalment com a associació

Al marge d'aquestes activitats, un dels actius més importants del grup és sens dubte el fons documental de què disposa, i que ha anat elaborant al llarg de les dues dècades d'existència (com a associació). Per això resulta especialment greu l'atac que van patir a la seva seu, amb el qual, com s'ha dit, una bona part d'aquest material ha quedat malmès. ☹

BARCELONA // ESPECULACIÓ

Hereu surt per la porta de darrera en una inauguració

☞ **Francesc Richart**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El passat dissabte 24 de maig, a Roquetes (Nou Barris) s'inaugurava la nova biblioteca, un nou espai al barri guanyat fruit de la lluita veïnal. A l'acte s'hi van personar l'alcalde Jordi Hereu i una comitiva de deu policies, fet que va provocar la repulsa airada de part del veïnat, que entenia que aquesta inauguració es feia per "penjar-se la medalla".

Aprofitant l'avinentsa, els veïns i veïnes van desplegar un pancarta on es podia llegir "Volem taller de bicis i zona verda". I és que l'Ajuntament de Barcelona ha concedit un permís d'obres a l'empresa Constrak per construir tres pisos de luxe a l'espai que ocupa el Taller de Bicis del barri. El Taller, que ja porta tres anys obert, és un espai okupat i compta amb un suport molt ampli. Un suport que va quedar palès quan el veïnat es va posar a cridar des de fora: "Biblioteca sí, taller de bicis també" i "Ayuntamiento-miento-miento-miento" mentre l'alcalde intentava pronunciar el seu discurs. En acabat, l'alcalde va sortir per la porta del darrere de la biblioteca.

CATALUNYA // LLIBERTATS

Més dones citades a declarar per autoinculparse d'haver avortat

☞ **Redacció Directa**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït, que aplega més de 125 entitats, té previst presentarel dimecres 28 prop de 400 autoinculpacions més al jutjat de Barcelona aprofitant la celebració del Dia Internacional d'Acció per la Salut de les Dones. Volen, així, reiterar el seu compromís en la defensa de la salut, la vida i la llibertat de les dones, "reivindicant el dret a decidir".

L'acció també respon a la decisió de dos dels cinc jutjats de Tarragona de citar a declarar les persones autoinculpades el passat 26 d'abril per haver avortat o per haver acompanyat a avortar. Durant aquesta setmana, dones de Molins de Rei, Reus i Barcelona estan sent citades al jutjat del seu municipi per declarar com a testimonis.

La Campanya, que forma part de la Coordinadora Estatal d'Organitzacions Feministes, iniciarà aquest dia i fins el 8 de març de 2009 una recollida de signatures a nivell estatal a favor de l'avortament lliure i gratuït que serà presentada al Parlament català i també a l'espanyol. La Campanya compta amb el suport de la recent constituïda Plataforma a favor del Dret a l'Avortament.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

ENTREVISTA // OSCAR UGARTECHE, ECONOMISTA PERUÀ I INVESTIGADOR DE LA UNAM

“L'ordre internacional de Breton Woods està acabat”

La crisi hipotecària que es va iniciar l'any passat als EUA va donar el tret de sortida a una nova recessió econòmica global. Per saber-ne una mica més del tema la DIRECTA ha conversat amb l'economista peruà Oscar Ugarteche (Lima, 1949), una de les veus més qualificades en la matèria a l'Amèrica Llatina. Format a universitats de Londres i Nova York, Ugarteche treballa actualment a la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic (UNAM), i forma part de la Xarxa Llatinoamericana de Deute, Desenvolupament i Drets. Autor de més d'una desena de llibres sobre economia, Ugarteche desgrana algunes claus del nou ordre global que s'apropa, alhora que reflexiona sobre els nous reptes de la integració econòmica regional.

Albert Alonso
/Ciutat de Mèxic/

Fa mesos que el dòlar no para de caure...

Sí, des de principis del segle XXI. De fet, aquest nou segle es va inaugurar amb una recessió a les borses dels EUA i amb una crisi del mercat de valors el gener de 2000. Després d'un breu període de recuperació entre 2003 i 2004, el dòlar ha caigut de manera sostinguda els darrers anys, però no només front l'euro, també davant les monedes llatinoamericanes o les asiàtiques.

En la mesura que les monedes regionals vagin prenent força, el dòlar perdre la seva hegemonia

Intueixo que ens trobem davant un nou escenari.

És clar. La tendència actual és que els africans comprin productes amb la seva moneda, igual que alguns països sud-americans com Brasil o Argentina, mentre que els asiàtics tenen com a referència la unitat monetària asiàtica.

El dòlar està més malalt del que em pensava!

Bé, segueix funcionant perquè no hi ha una altra moneda de pagament internacional, però crec que els països estan intentant comerciar amb la seva pròpia moneda. En la mesura que les monedes regionals vagin prenent

força, el dòlar perdre la seva hegemonia.

És aquesta possible integració regional monetària una conseqüència del declivi del dòlar?

No, la debilitat del dòlar és el que consolida la caiguda de l'antic ordre de 1944, i obre el nou ordre del segle XXI.

Expliqui'm això.

El dòlar és la moneda de referència des del final de la Segona Guerra Mundial, quan es va configurar un nou ordre econòmic internacional a la conferència de Breton Woods el 1944. En aquestes converses es va fixar l'hege-

monia mundial del dòlar, i es van crear organismes internacionals com el Banc Mundial (BM) i el Fons Monetari Internacional (FMI). En el moment que l'economia més potent del món es converteix en la més endeutada del planeta i deixa de tenir una moneda de referència estable, ens trobem a les portes d'un nou escenari.

Com serà aquest nou ordre?

Després de la mort de Breton Woods, la propera carta internacional que es negociï serà a partir de regions, i haurà de definir institucions regionals pròpies.

També tindrà projectes polítics regionals, cinc o sis com a màxim. En aquest punt serà important el paper de la Unió Europea, que pot donar pistes sobre com poden ser aquests futurs organismes.

Però no creu que els EUA tenen encara una hegemonia econòmica, política i cultural total?

Potser sí que té un domini cultural global, però discrepo que el seu poder sigui hegemònic. En l'àmbit militar, sense anar més lluny, s'ha demostrat que quan s'involucra en una guerra és incapaç de sortir-ne. Al Vietnam no se'n van poder

sortir, com passa ara a l'Iraq. A l'Afganistan no sabem si se'n pot sortir o no, mentre que al conjunt d'Orient Mitjà el seu domini està en entredit.

La guerra d'Iraq està passant factura a l'economia nord-americana?

Amb la invasió d'Iraq el març de 2003 els EUA pretenien sortir de la depressió que patien des del 2000. Al principi la guerra va tenir efectes positius en la seva economia, però des de 2004 han tingut un creixement inferior a l'1%. I sembla que aquesta tendència es mantindrà aquest any i segurament també el 2009. La invasió d'Iraq havia de servir per obrir aquell mercat i beneficiar-se, però qui se'n van aprofitar van ser les transnacionals. I els seus guanys no signifiquen necessàriament beneficis per l'economia nord-americana, al contrari del que molts deien fa uns anys.

Sembla que Washington estigui retrocedint posicions a Amèrica Llatina...

Els volien imposar el tractat de lliure comerç de les Amèriques, per subordinar les economies llatinoamericanes a la seva, però la majoria de països de la regió van negar-s'hi.

Els EUA potser tenen un domini cultural global però no un poder hegemònic

La independència d'Amèrica Llatina respecte dels EUA passa per la integració regional de la seva economia?

Sí, absolutament. A dia d'avui tenim una sèrie de propostes d'integració en les que s'està treballant i el més important és que en cap d'elles es contempla Washington com a soci principal. Aquest és el gran canvi de l'Amèrica del Sud, que de moment no té marxa enrere. Només el Perú i Colòmbia segueixen la línia dels EUA a la regió.

Crec que Washington s'enfadarà...

Evidentment. I em temo que farà una guerra a Bolívia i en promourà una altra entre Colòmbia i Equador. És obvi que són ells qui estan alimentant les tensions en ambdues zones. Seria una catàstrofe que Bolívia acabés sumida en una guerra civil, perquè seria una gran victòria dels EUA. A més, fixa't que l'actual dinàmica d'integració a l'Amèrica del Sud s'ha vist frenada pels recents incidents entre l'Equador i Colòmbia. ☺

“El Banc Mundial li ha fet un mal immens a la humanitat”

Què li sembla que els defensors del lliure mercat apostin ara per la intervenció estatal per pal·liar la crisi actual?

Crec que el que es veu ara amb nitidesa, com ja havíem vist anteriorment a Amèrica Llatina, és que el model neoliberal consisteix en que quan guanyo, guanyo [la classe dominant] i quan perdo, guanyo. Els beneficis són privats i d'una minoria, mentre que les pèrdues són socials i les pateixen les majories.

És l'augment imparable del preu del petroli un símptoma de la crisi actual?

Sí, i suposarà dues coses: d'una

banda, obligarà a la substitució energètica, i de l'altra, caldrà buscar motors molt eficients. La pujada del preu del petroli no té marxa enrere. De fet, aquest és un dels factors que formen part del nou escenari del segle XXI, juntament amb un dòlar que no para de baixar, unes taxes de creixement altes al Tercer Món, i el començament de la reversió migratòria, fenomen que veurem en els propers anys.

Quin paper poden jugar en aquesta crisi i en el futur organismes com el BM o l'FMI?

Espero que cap. Hem perdut 25 anys de desenvolupament [a

Amèrica Llatina] per culpa d'aquests desgraciats. Ja n'hem tingut prou! Espero que el Banc Mundial es converteixi en un banc petit i que s'ocupi de temes poc importants. Li ha fet un mal immens a la humanitat. Aquesta és la meua il·lusió secreta i treball en favor d'això [riu]. Després de la nostra experiència, pensar que d'allà pot venir qualsevol esperança és d'imbècils. No només ens van treure el nostre patró de desenvolupament, sinó també l'esperança. Això no té nom.

LÍBAN // **ELS ACORDS DE DOHA POSEN FI A L'ESPIRAL DE VIOLÈNCIA**

L'esperança d'una llarga treva

Siad Darwish
/Beirut (Líban)/

L'elecció de Michel Suleyman com a president del Líban, el diumenge 25 a les cinc de la tarda, no només posa fi a divuit mesos de punt mort, políticament parlant, sinó que obre un nou capítol en l'agressiva història de les regions del país. Durant segles, la pau al Líban ha prevalgut només com a una successió d'armistícies. Una famosa frase de Kamal Salibi descriu el país com "a casa de moltes mansions", doncs, amb un terç de la superfície de Catalunya, hi ha 18 grups confessionals diferents que, des de la creació de l'Estat, s'han mantingut en una lluita perpètua pel poder per sobre de qualsevol sentiment d'identitat nacional. Un conflicte engegat des de l'oest pels americans i europeus i estirat des de l'est pels àrabs, Iran i Rússia, que culmina de forma sagnant en la Guerra Civil libanesa (1975-1990).

L'acord és una derrota per a la coalició del 14 de març i una victòria de Hezbollah

Fa una setmana van tornar els fantasmes d'aquesta i durant algunes hores la batalla es va estendre com una llengua de foc incessant. En quatre dies de lluita hi va haver 65 víctimes mortals i més de 200 ferides. Finalment la iniciativa àrab va portar els líders dels dos costats a Doha –capital de Qatar– a aquest acord.

► Pau, però fins quan?

Les negociacions han satisfet algunes de les demandes clau de Hezbollah. Els partits d'ambdós costats han arribat a l'acord de tirar endavant una reforma de la llei electoral i donar poder de veto a l'oposició. Això prepara el camí per a unes noves eleccions i escollir un nou president per consens. El més

Samuel Rodríguez

important per a la ciutadania, però, ha estat que els partits han acceptat d'abstenir-se de l'ús de la violència de cara al futur i estipular un poder estatal. No obstant, el pacte obvia buscar la solució de l'arrel del conflicte i tampoc parla de les armes de Hezbollah ni del seu sistema de comunicacions intern.

L'acord s'interpreta com una derrota per a la coalició del 14 de març i una victòria de Hezbollah. Però després de les darreres setmanes el govern s'ha centrat senzillament en evitar una guerra que hauria resultat una absoluta bufetada pel país i la renúncia al govern per sempre. S'hauria asfixiat la relativa sobirania de l'estat democràtic, hauria portat el caos al país i invalidat qualsevol futura iniciativa de retirada d'armes a Hezbollah. Un diplomàtic occidental descrivia els acords com: "un enorme pas endavant però amb molts obstacles per encarar".

D'altra banda, els Acords de Doha són el primer exemple de repartiment de poder polític formal per dos adversaris que mantenen relacions estratègiques amb els

seus aliats dins o prop del món àrab. La trista veritat és que el Líban políticament mai no anirà més enllà d'una llarga treva fins que les potències exteriors deixin d'interferir d'a-

cord amb les seves pròpies agendes i fins que els líders nacionals surtin del sectarisme de base paternalista, basat en interessos personals, per atendre l'interès del país. ☹

Un país partit en dos

Durant la guerra, els grups religiosos es van convertir en xarxes de protecció, armades i molt eficients. Cada una protegia els seus membres, mentre lluitava pel control del país i del seu mercat negre que floria especialment. El 1991 els Acords de Taeif posen fi a la batalla i aquests grups es converteixen i desenvolupen com a braços armats polítics, que més endavant es convertiran en representacions constitucionals legítimes i senyors de la guerra que es transformen en líders de partit.

Avui en dia la divisió social segueix descarada i es plasma en dos grans grups: el del 14 de març i el del 8 de març. El primer és la governamental coalició lliure de sunnites, cristians i druzs, a qui dona suport occident. El segon és una combinació de xiïtes i cristians, recolzats per Síria i Iran.

Hezbollah, qui proclama resistència contra Israel al Líban, ha creat el que s'ha qualificat d'un "estat dins d'un estat". Encara que molts partits polítics al Líban són grups armats, el Partit de Déu manté la seva pròpia milícia, emissora de televisió,

hospitals i xarxa de comunicacions. De fet, és prou significatiu que els esdeveniments violents de les darreres setmanes hagin esclatat arran dels intents del govern de fer ús del sistema de comunicacions intern de Hezbollah i d'interrogar el cap de seguretat de l'Aeroport de Beirut. Hezbollah, recentment triomfadora en la Guerra contra Israel el juliol del 2006, momentàniament va respondre al desafiant amb la força. Bloquejant la carretera cap a l'aeroport i el port i ocupant gran part del Beirut Occidental.

AFGANISTAN // **PERIODISTA CONDEMNAT A LA PENA CAPITAL PER BLASFÈMIA**

Parwez Kambakhsh en perill imminent de mort

Redacció Directa
/Barcelona/

Parwez Kambakhsh és un estudiant de periodisme afganès condemnat a mort després de ser trobat culpable d'un delictes de blasfèmia, doncs suposadament hauria llegit un article sobre drets de la dona a l'Islam per Internet. En una re-

cent entrevista concedida a DIRECTA (número 92), el seu germà Yaqub Ibrahim –també periodista– acusava el tribunal d'estar "dominat pels sectors fonamentalistes i els senyors de la guerra" i que s'havia realitzat "un procés polític" amb "l'objectiu de dinamitar la llibertat d'expressió i fer una demostració de força contra la democràcia".

El jutjat està endarrerint qualsevol decisió "sense atendre el seu estat de salut"

Ara, Ibrahim ha fet públic un nou comunicat on es denuncia un aplaçament de la vista d'apel·lació de la sentència. En l'escrit també s'explica que Kambakhsh es troba molt malament psicològicament, fins al punt que "la seva vida dins de la presó està realment en perill". Segons Ibrahim, el jutjat està endarrerint qualsevol decisió "sense atendre el seu estat de salut", i

fins i tot sospita que podria ser una estratègia per provocar-li la mort i aconseguir enllestir el cas esquivant la mobilització dels periodistes afganesos.

Ibrahim afirma que si el seu germà mor serà "una víctima de la llibertat d'expressió" al seu país i demana el suport de la comunitat internacional per aturar l'execució. ☹

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Presumptes culpables

Laia Alsina Garrido

Quan tothom va veure les imatges d'uns mossos d'esquadra apallissant un detingut a la comissaria de les Corts, una de les afirmacions que més es van repetir era "cal respectar la presumpció d'innocència". Però això només passa si ets policia, si et dediques al món de les finances o al de la política. Si la persona detinguda és okupa, ecologista, independentista, de religió islàmica o defensora dels drets humans, el concepte "presumpció d'innocència" és engolit per un forat negre.

Aquest és el cas dels presumptes membres d'ETA que van detenir a França la setmana passada (sí, aquells a qui posen àlies desconeguts que al País Basc tothom té un sobrenom, que no és un nom de guerra).

Els mitjans de comunicació van celebrar la detenció de la (presumpta) cúpula de l'organització armada. Titulars com els d'*El Periódico de Catalunya* "Detingut a França el 'número u' d'ETA, Francisco Javier López Peña, 'Thierry'", l'*Avui* "Detenen a Bordeus l'actual cap d'ETA" o *La Vanguardia* "Cau la cúpula d'ETA" han estat l'exemple més clar d'aquesta vulneració d'un principi elemental. I és que "tothom és innocent fins que es demostrï el contrari"... o fins que els mitjans

de comunicació i l'Estat ho decideixin.

Però l'allau de titulars en aquest sentit no s'ha quedat sola. Ha anat acompanyada de declaracions per part de tota la classe política, que ha aplaudit el (presumpte) desmantellament de l'aparell polític d'ETA i s'ha fotografiat als mitjans, tot felicitant-se per la feina ben feta.

El més sorprenent és el fet que, abans que declari cap de les persones detingudes, els mitjans es dediquin a difondre repetidament, com si fossin llores, el que (presump-

tament) han fet. I ho fan abans que declarin davant d'un jutge! I, per cert, tota persona detinguda té dret a no declarar davant la policia... Aleshores, si no vols declarar davant la policia, per què t'incomuniquen (en el cas de l'Estat espanyol) cinc dies? Per què has d'estar cinc dies més en una comissaria... fins que declaris? I si no has declarat, els mitjans com poden reproduir el que has 'confessat'? I com s'ho fan els diaris, ràdios i televisions per saber totes les coses horribles i malvades que has fet just quan t'aca-

ben de detenir i no has tingut ni temps de negar-te a declarar?

Quan s'incomunica una persona se suposa que és perquè no pugui passar informació a ningú del seu grup o organització. Però, aleshores, com és que tots els mitjans han pogut dir el que (presumptament, també) ha declarat l'excalde d'Andoain? No hauria de ser secret?

I una pregunta més: com sabien que la dona detinguda era la que (presumptament) va llegir el comunicat d'alto-el-foc permanent d'ETA? Em sembla recordar que portava caputxa... I a primera vista, publicar a tort i a dret que era ella per la veu em sembla una mica agosarat, sobretot si el mitjà engoleix, una vegada més, aquesta paraula tan difícil d'escriure al diari, llegir a la ràdio o de pronunciar a la televisió: presumpte.

Llegint, mirant o escoltant les notícies sobre la detenció de la (presumpta) cúpula d'ETA, potser el que cal qüestionar és si tenim un estat de dret o és l'Estat el que té el dret de decidir que ets terrorista, delinqüent o radical abans que ho digui la (seva) justícia.

Les presons no són presumptes, són físicament palpables i evidents, com la persecució de qui pensa diferent. Com el joc brut dels mitjans.

YouTube s'apunta al periodisme ciutadà

El portal de vídeos a Internet obre el canal Citizen News

Enric Borràs Abelló

El portal de vídeos YouTube, propietat de Google, ha posat en marxa Citizen News (youtube.com/citizennews), un canal de notícies de proximitat, pensat perquè tothom pugui publicar-hi notícies sobre allò que passa al barri on viu, al campus universitari on estudia o a la carretera per on passa cada dia. De moment ja s'hi poden veure butlletins fets per estudiants de periodisme, reportatges sobre conflictes oblidats a l'Àfrica, vídeos de seguiment de les primàries de les eleccions nord-americanes, entrevistes, o fins i tot un reportatge sobre l'assetjament sexual a l'exèrcit dels EUA.

Si es té en compte l'allau de visites que rep YouTube cada dia, el canal pot ser una porta per fer arribar informacions que no passen el filtre dels mitjans de comunicació tradicionals, una manera de donar veu a qui no en té. Però l'experiment, de fet, no és nou: ja fa temps que hi ha tota mena de

portals i diaris digitals basats en el periodisme ciutadà (*citizen journalism*); o sigui, basats en la idea de que els ciutadans corrents siguin els qui publiquin notícies. Algunes eines emparentades amb aquesta idea, com l'agregador internacional de blocs GlobalVoicesOnline.org han tingut

èxit i ressò internacional però no totes les experiències d'aquesta mena funcionen tant bé i a vegades es converteixen en eines per difondre rumors no contrastats, difamacions amb mala fe o falsedats sense cap fonament. És per aquesta manca de professionalitat, de filtre, que alguns

experts neguen que es pugui anomenar periodisme al periodisme ciutadà.

Tot i això cal dir que l'auge del periodisme ciutadà, catapultat per les possibilitats que ofereix Internet, ha influenciat els mitjans de comunicació més tradicionals. I aquesta influència es pot veure, per exemple, en l'opció de comentar les notícies que tenen les versions digitals de diaris com *La Vanguardia* (LaVanguardia.es) i l'*Avui* (Avui.cat), o portals com e-notícies.com. Però ho fan, sobretot, atrets per l'augment de visites que afavoreixen les discussions amb poc valor entre els comentaristes. Per a *La Vanguardia* digital, per exemple, els comentaris dels lectors no aporten informació de valor, no en destaquen mai cap ni els citen a les notícies, tot just al contrari que la versió digital de la BBC britànica (News.BBC.co.uk), per exemple, que no publica comentaris però sovint demana la participació dels internautes. Hi ha moltes menes de periodisme ciutadà i no ho és tot allò que s'hi assembla.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Radio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Radio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

L'EIXIDA
informació crítica
andreuca

http://stapinfo.bloc.cat
santandreu.informa@gmail.com

Lapsus
espectacles

Lapsus Espectacles
Sensibilització i crítica social
www.lapsusespectacles.com
info@lapsusespectacles.com
93.310.60.95

Catalunya
Dos dies, dos dies!!!

Núm. 97 Maig '08
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

subscriu-te a
L'ACCENT
laccent@laccent.info
El Periòdic dels Països Catalans

SOLIDARIDAD OBRERA

Diari de la CNT-AIT
Catalunya i Balears

direc: Apartat Correus 302
08910 Badalona
web: www.cnt.es/soliobrera
email: soliobrera@cnt.es

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 CLOT La Farinera Gran Via, 837 CSO La Revoltosa Rogent, 82 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre	NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82 Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars Quiosc Plaça Lluchmajor CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Vallldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12	CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Perenya, 64 Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5	MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLL Bar l'Obrador c. Estació, 3 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 Bar Linea I Sant Josep 48 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
--	---	---	---

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir la DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Presentacions i parades

Presentació a la Jornada de mitjans de comunicació lliure
Divendres 30 de maig, 19:30 h. Bar Línia 1. Gramenet del Besòs

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un *mail* a directa@setmanaridirecta.info)

Butlleta de subscripció

setmanari de comunicació

directa

Nom..... Cognoms.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària ☐ 70 euros / Solidària ☐ 140 euros Altres quantitats ☐ euros

Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

**Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any*

Sí ☐ No ☐

Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les dades per correu electrònic a <subscripcio@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

‘La Indirecta. Una entrevista a l’esquerra’

175 pàgines. 11 euros. Recull d’entrevistes publicades al setmanari Directa durant els seus dos primers anys de vida a 38 protagonistes de l’esquerra transformadora, des de Noam Chomsky o Naomi Klein fins a Neus Català o Arcadi Oliveres.

Tanmateix, més enllà de ser una simple compilació d’entrevistes, l’objectiu del llibre és donar respostes a la pregunta: Què pensa avui dia l’esquerra alternativa? El llibre ofereix una àmplia panoràmica de visions al voltant de qüestions com la pobresa, les migracions, el món laboral, el pacifisme, l’ecologisme, els mitjans de comunicació...

Com aconseguir-lo?

- Visita WWW.VIRUSEDITORIAL.NET i te l’enviaran a casa. O directament al correu: VIRUS@PANGAEA.ORG
- També el podras trobar a les següents llibreries:
Barcelona: Casc Antic: LAIE CCCB, ROSA DE FOC, EL LOKAL, PRÒLEG. Zona Centre: CATALÒNIA, DOCUMENTA. Gràcia: CAPICUA, TAIFA. Sants: LA CIUTAT INVISIBLE •• Sabadell: LA LLAR DEL LLIBRE •• Granollers: LA GRALLA, ANÒNIMS •• Girona: EL CAFÈ DE LA LLIBRERIA, LES VOLTES •• Tots els centres d’ABACUS de Catalunya •• Madrid: LA MALATESTA, TRAFICANTES DE SUEÑOS

Què es cou

Viatjar amb responsabilitat social

DIVERSES ORGANITZACIONS PROPOSEN APROFITAR LES VACANCES PER GAUDIR D'UN ALTRE TIPUS DE TURISME

☞ **Gemma García**

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Fa poc més de quaranta anys que la gent va començar a desplaçar-se massivament per plaer i no exclusivament motivada per les guerres, el treball o la fe. Fins aleshores, tan sols uns pocs gaudien del seu temps d'oci en forma de viatge i, a partir d'aquell moment, es va començar a popularitzar el que es va anomenar "turisme". Un turisme de per-

sones que pagaven per estar en un hotel i anar a prendre el sol, a passejar a la muntanya o a visitar grans ciutats, que vestien d'una determinada manera i eren vistos com a malbaratadors sens aturador. Així, es van convertir en una font d'ingressos a explotar que va generar canvis, tant en l'origen com en els destins escollits. El fenomen del turisme va generar corrents optimistes, que el consideraven un agent de canvi –tant econòmic com social– poderós i beneficiós i d'altres

pessimistes, que l'equiparaven a les formes històriques de colonialisme o dependència econòmica i creien que perpetuava les desigualtats existents i menyspreava la gran varietat de costos mediambientals, socials i culturals que suposava el desenvolupament del turisme.

Durant la Tercera Trobada de Turisme Responsable que es va fer a Toledo a principis de maig es van analitzar aquest seguit d'impactes del turisme. Es va parlar del turisme des d'un punt de vista antro-

pològic amb Agustín Santana i, alhora, de la seva capacitat per convertir-se en una eina de lluita social a partir d'experiències diverses. Sota els noms de camps de treball, estances, turisme solidari o brigades de solidaritat, existeix un ampli ventall de possibilitats que –basades generalment en el coneixement, la sensibilització i el suport a organitzacions locals d'altres països– permeten viatjar i conèixer altres realitats i alternatives de desenvolupament. Hem volgut descriure algunes d'aques-

tes opcions, tot i que n'hi ha moltes d'altres, com els viatges organitzats per la Xarxa d'Enllaç amb Palestina, la Coordinadora d'ONGs de Girona, o Kvlar Fotoperiodistes. Fins i tot hi ha propostes de sortides locals que també aposten per un viatge a través de la cooperació, la sensibilització o el coneixement: els camps d'Escoltes Catalans a través d'Estiu Jove per a Tots o els recorreguts organitzats pel grup El Camí –essencialment culturals– per totes les terres de parla catalana.

Cooperació al Marroc i Algèria

Fa dotze anys que el Centre d'Estudis Rurals i d'Agricultura Internacional (CERAI) organitza projectes de cooperació al Marroc, concretament a la zona del Rif, on el 90 per cent de la població és rural. El camp de treball de sensibilització d'aquest juliol s'emplaça a Xauen, una ciutat de 45.000 habitants on s'hauran de condicionar i netejar punts d'interès cultural i ambiental. Al

mateix temps, proposa aprendre gastronomia de la zona, llengua àrab, medicina tradicional i cosmètica amaziga i gaudir de xerrades i debats al voltant d'aspectes culturals i socioeconòmics del territori. Un altre destí és Bataza, al cor del Rif, on es contribuirà –juntament amb els voluntaris i alumnes marroquins– a la rehabilitació i el condicionament de les classes i les instal·lacions de l'es-

cola Unió Africana de Bataza per finalitzar el treball que CERAI va iniciar l'any passat.

Per sisè any consecutiu, a Orà (Algèria) continua el projecte per recuperar els Banys Turcs i el Vell Hospital, tot implicant les persones en una rehabilitació arquitectònica, històrica i social a la localitat.

Marroc: del 10 al 31 de juliol
Algèria: del 9 al 24 de juliol

Camp de treball a Palestina

Enguan el Servei Civil Internacional (SCI) ha organitzat –en col·laboració amb l'organització d'acollida, Heward– un camp de treball a Palestina, concretament a Nablus, destinat a organitzar activitats per infants d'entre 6 i 12 anys i, al mateix temps, promoure la pau i la justícia social en sintonia amb les

organitzacions locals. Però el SCI té moltes altres propostes escampades arreu. Des de tasques mediambientals a Austràlia, de treball amb la mainada d'un orfenat a Albània, de reconstrucció a Sèrbia, o treballs en comunitats a l'Amèrica Llatina, l'Àfrica i Àsia.

Del 10 al 30 de juliol.

Estades solidàries al Marroc i Turquia-Kurdistan

Conèixer el Marroc rural a través de les comunitats de l'Atlas i Essauira i, concretament, dels projectes de cooperativisme femení d'aquesta zona, és l'objectiu de les estades solidàries organitzades per Sodepau. Des de l'any 1998 l'organització ha impulsat l'economia social i el cooperativisme al Marroc, especialment el de les dones, i en el marc general de l'anomenat Comerç Just. A través de la col·laboració amb associacions locals de desenvolupament social, de defensa de la dona, del medi ambient, dels

Drets Humans i de les identitats col·lectives, també han convocat unes estades a les comunitats amazigues de l'Atlas, a la regió de l'Alt Haouz.

Istanbul o el Kurdistan són les altres dues propostes. Ambdues contenen un treball de defensa dels Drets Humans kurds, però mentre el primer s'emmarca a la capital turca, on s'entrarà en contacte directe amb la població i amb diferents col·lectius kurds, l'altre s'endinsa al Kurdistan –Van, Diyarbakir, Nemrut, Tunceli i Mardin– on es visitaran entitats de

defensa dels Drets Humans i associacions de dones i de mares de presos.

Palestina també acull una estada solidària de Sodepau per tal d'apropar-nos a la situació que viu el poble palestí, a les entitats que hi treballen i als llocs històrics.

Marroc: sortides el 29 de juny, 19 de juliol, 3 i 16 d'agost.
Turquia-Kurdistan: sortides el juliol i l'agost
Palestina: sortides el juny, el juliol i l'agost

Estades solidàries a l'Amèrica Central

El Salvador, Nicaragua i Guatemala són els destins de les estades solidàries organitzades per Cooperació. Amb aquests viatges, l'organització ofereix la possibilitat de conèixer la realitat dels països del Sud amb els quals treballa i com s'organitzen les ONG d'aquests països i de conviure amb les persones beneficiàries dels

projectes que s'estan duent a terme, tot intercanviant experiències professionals, formatives i humanes. Des de Cooperació entenen que l'equitat de gènere i la participació ciutadana han de ser eixos i motor de canvi imprescindibles i que la sobirania alimentària és el dret de tots els pobles i la garantia d'èxit en la lluita contra la pobresa i la fam.

Viatge solidari a Nicaragua

Sodepau organitza aquest viatge juntament amb molts d'altres: a Palestina, Síria, Cuba, Mèxic o el Perú. En aquest cas, el viatge està organitzat en col·laboració amb l'ONG Zubiak Egineiz d'Euskadi i la cooperativa nicaragüenca Cielo y Agua. Aquest programa de turisme forma part d'una estratègia de desenvolupa-

ment comunitari autogestionat que es du a terme a tres comunitats rurals (associades a tres cooperatives: Nicaragua Libre, Grana-dilla, Sonzapote). Enguan, la Xarxa de Consum Solidari ha delegat la gestió dels seus viatges a aquesta organització.

Juliol, agost i setembre.

'Això és un assalt informàtic!'

L'ESCAMOT ESPIRAL IRROMP ALS MOVIMENTS SOCIALS PER INSTAL·LAR PROGRAMARI INFORMÀTIC LLIURE

Isaac Vilalta

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Un 'komando' d'encaputxats vestits de negre i amb un cargol rosa identificatiu poden irrompre a qualsevol reunió o assemblea de qualsevol moviment social. És un "assalt informàtic" de l'Escamot Espiral, autoanomenat braç armat de Kernelpanic, que neix amb l'objectiu de lluitar per un programari informàtic lliure com a alternativa a les grans empreses multinacionals com són Windows o Hotmail. El

El programari lliure és una opció més ètica, socialment més justa i més coherent

passat dijous 22 de febrer per exemple, a les 21 hores l'Escamot Espiral va interrompre la quotidianitat de La Torna, a la Vila de Gràcia. L'acció va consistir en la lectura del comunicat i l'alliberament dels dos ordinadors d'accés públic instal·lant-los la distribució Debian (GNU/Linux). "Software lliure per a una societat lliure!"

S'ha esgotat la paciència

Des de l'Escamot destaquen que "el programari lliure és una opció més ètica, socialment més justa i més coherent" que no pas usar "sistemes operatius privatis" com Windows o Mac. "Ja està bé,

Membre de l'Escamot Espiral amb la seva indumentària, en plena acció

sempre hem anat de bones i ja n'hi ha prou. Des de l'Escamot Espiral fem accions 'terroristes' contra els moviments socials. Reconeixem que l'administració ens queda massa lluny i, de moment, atemptem contra els companys, a veure si ens fan cas", argumenta la Komandante Koko. I és que l'Escamot Espiral creu en aquest llençatge, tant verbal com físic, per aquest motiu, irromp per la força a les assemblees i reunions, per aquesta raó, parla de terrorisme. Per tot això, s'autodenomina braç armat que instal·la programes per

la força i utilitza "noms de guerra" per identificar-se. Aquesta és la seva carta de presentació.

Després de la tempesta però, l'Escamot passa a una acció més docent. Amb la lectura del comunicat informa de les seves intencions i ensenya com funciona el nou model informàtic.

Ideari de l'Escamot

"Ja fa uns anys que intentem convèncer als moviments socials de Barcelona i rodalies que el programari lliure és una opció més ètica, socialment més justa i més

coherent que no pas usar sistemes operatius privatis com Windows o Mac", asseguren. Tot i així, la majoria dels integrants dels moviments socials, com també la majoria dels usuaris informàtics encara usen com a correu electrònic hotmail, gmail o yahoo, exposant així les xarxes de comunicació a grans mul-

tinacionals i donant l'esquena als servidors autogestionats. L'Escamot també denuncia que "contínuament s'envien fitxers amb formats privats de Word, PowerPoint o Excel, existint alternatives lliures molt similars". Per tal d'estendre aquestes alternatives, l'Escamot ha decidit passar a l'acció. Als darrers mesos, l'Escamot ha assaltat La Torna de Gràcia, Contrainfos. A més va participar del Hackmeeting al CSO Astra, a Gernika.

La majoria dels moviments socials encara usen hotmail, gmail o yahoo

La declaració d'intencions és clara: "ja en tenim prou d'excuses. No és més esforç passar-se a GNU/Linux que enfrontar-se a la policia en manifestacions, afrontar desallotjaments o patir quotidianament el sistema que ens ha estat imposat; i, per tant, passem a l'acció directa: tot ordinador que ens trobem amb Windows serà immediatament convertit a GNU/Linux, sense pietat". L'Escamot Espiral no avisa. Estigueu preparats per la visita d'un 'komando' d'encaputxats vestits de negre i amb un cargol rosa identificatiu. ☺

Per contactar:

ESCAMOT ESPIRAL

<http://kernelpanic.hacklabs.org/ee/>

Canviant el consum per canviar el sistema

LA COOPERATIVA CALS CARXOFA I MAULETS HAN ORGANITZAT UNES JORNADES AGROECOLÒGIQUES AL PRAT DE LLOBREGAT

Maia Riba

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Fa cinc mesos que un grup de persones es va afartar d'un sistema alimentari deficitari tant en l'aspecte qualitatiu com comercial i va decidir organitzar una cooperativa de consum responsable al Prat de Llobregat (Baix Llobregat). Naixia així la Cooperativa pel consum responsable Cals Carxofa amb l'objectiu de consumir productes amb certes garanties: una producció ambientalment sostenible i una comercialització justa tant per productor com consumidor mitjançant la proximitat. Es van

Ja no es miren l'aparador i escullen el producte, ara són partíceps del que volen menjar

posar en contacte amb uns pagsos de Molins de Rei que començaven un projecte amb altres cooperatives de la comarca. Després de les dificultats ini-

cials d'organitzar el grup i tot el referent a la producció i distribució, el col·lectiu reconeix que "la recompensa és gran, saludable i justa per tothom".

Cals Carxofa no vol quedar-se en el fet de consumir i vol ser també un element actiu dins la societat i reflexionar sobre la millor manera de construir una agricultura en equilibri amb el medi. Afirment que vivim "acorrallats en un sistema que promou un consum desafortat i irracional" i per tant, és fonamental buscar noves fórmules de consum. Des de Cals Carxofa consideren que canviant el model de consum es pot canviar el sistema. Per aquesta raó, la cooperativa no es basa només

en la compra i venda de productes, sinó que s'organitza de forma assembleària, horitzontal i participativa, apostant per una redefinició de l'actual model, la qual cosa es fa especialment palès en les relacions entre productors i consumidors. Les persones de Cals Carxofa ja no es miren l'aparador i escullen el producte a adquirir, ara són partíceps de manera directa de l'elecció de tot allò que volen acabar menjant i això comporta

una implicació en els processos, com cultivar o invertir.

En la recerca d'aquest model transformador han organitzat, juntament amb Maulets, unes Jornades Agroecològiques al Prat de Llobregat entre el 23 de maig i el 6 de juny al Kasal Okupat d'El Prat. Volen rebre informació i debatre sobre transgènics, l'estat de l'agricultura a nivell local, català i europeu, i el cooperativisme creixent en les nostres terres. ☺

Per contactar:

COOPERATIVA CALS CARXOFA

calskarxofa@gmail.com

L'onada de 1968: mundial i revolucionària, existencial i política

Embalsamar el 1968? Apostar per reproduir-lo mimèticament i acriticament? O banalitzar-lo, reduir-lo a la categoria d'esdeveniment hormonal i juvenil, d'erupció aïllada en la seva excepcionalitat? No, ni una cosa ni l'altra. Ni l'operació ideologitzada de situar el 68 a l'altar militant per fer-ne adoració política des d'un present hostil a la transformació ni, tampoc, col·locar-lo en un aparador hedonista i frívol com a mercaderia de la renúncia.

✉ **Ivan Miró**
cultura@setmanaridirecta.info/

Cal situar 1868 allà on li correspon: al centre d'una onada revolucionària mundial, existencial i política. La possibilitat d'una bifurcació històrica que va sacsejar les democràcies capitalistes, europees i nord-americanes, que va erosionar profundament les aberracions estalinistes a l'Europa de l'est, que es va oposar a l'imperialisme al sud-est asiàtic i que, tot i que va ser globalment derrotada, va produir victòries que cal repensar.

Però, per pensar s'han d'esquerdar mites, clixés i revivals. Maig de 1968. Estudiantil i francès. Evidentment, la Sorbona va ser ocupada, al Boulevard Saint Michel li van aixecar la pell a tires i al Barri Llatí els Comitès d'Acció d'instituts i facultats van ballar en les flames del pacte social fordista. Aquestes són les icones. Què més hi va haver?

El 1968 no només va ser la revolta d'estudiants parisencs que "sota les llambordes anhelaven platges". A la mateixa França,

prop de deu milions de vaguistes van escatimar 150 milions de jornades de treball als patrons. Amb ocupacions de fàbriques i crides a la seva autogestió, ells també van "prendre la paraula". La vaga obrera més impressionant del segle XX. Estudiantil?

El 1968 va beure de les lluites algerianes contra la metròpoli i del guevarisme a l'Amèrica Llatina. Va ser l'any de l'ofensiva del Têt en un Vietnam que s'espolava els nord-americans de sobre, de les insurreccions victorioses contra la dictadura militar pakistanesa, de vagues al Japó, de la matança d'estudiants i obrers a Tlatelolco —dos-cents morts damunt la taula de l'olimpisme mexicà—, de les revoltes dels afroamericans —amb el Black Panther Party actualitzant Malcolm X i radicalitzant un Luther King assassinat quan s'afartava de pacifisme—, dels estudiants alemanys de Rudi Dutschke, de les revoltes a la Berkeley californiana. Es va iniciar el cicle de lluites més potent de la història europea recent: de la revolta fabril de l'obrer-massa italià al moviment del 77. L'any de la Primavera de Praga, esclafada pels tancs soviètics, metàfora d'un socialisme autogestionari i amb llibertats personals estroncat. Per Tarek Ali, "cada continent va estar infectat pel desig de canvi". Un 68 únicament francès?

Al llarg del 68 es va produir una convergència mundial de les revoltes contra l'explotació capitalista a Occident, contra el despotisme burocràtic a l'Est i contra l'opressió colonial a l'anomenat Tercer Món. va ser la reobertura d'un cicle revolucionari que s'allargaria fins a la reestructuració capitalista dels 70-80 i fins l'ensulsiada burocrà-

tica de 1989. El 1968 va ser mundial.

1968, la política i la vida
Existeixen lectures despolititzadores que redueixen el 68 a l'alliberament antiautoritari o la modernització dels costums. Per tal d'encabir-lo en una genealogia delirant de la societat mercantil, s'explica que el 68 mundial va ser —sobretot— una qüestió cultural i generacional: el càntic embafador de la joventut perduda. Cercant una recuperació nostàlgica —sense arestes incòmodes— dels *progres* instal·lats, s'obvia l'antagonisme polític i material que va produir. Però les revoltes del 68 van ser brutalment polítiques. Van posar en qüestió l'organització capitalista i burocràtica de la producció i la divisió internacional del treball. Van atacar la racialització del poder (blanc) hegemònic. Es van expressar rebutjant les formes polítiques tradicionals de l'esquerra: el vergonyós paper del Partit

Més enllà del 68

El 1968 va ser una revolta existencial: la crítica radical de la vida quotidiana, l'anticipada pels situacionistes. Però el capital més dinàmic de la societat de consum emergent va entendre aquell canvi i l'extrema esquerra d'aleshores no tant. Davant d'aquell fracàs, van sortir nous moviments socials: el feminisme —possiblement com a conclusió d'un 68 masculinitzat—, el moviment gai contra la repressió de les sexualitats, l'ecologisme davant els deliris productivistes que assolaven tant l'Oest com l'Est. La vida al centre de

CONTINUEM EL COMBAT?!

Karles

Comunista Francès, paradigmàtic. Van esquerdar la governabilitat política i econòmica que garantia el repartiment del pastís mundial. Porros? Minifaldilla? Rock'n'roll?

Però també va ser existencial. El rebuig a la disciplina fabril i assalariada, l'avorriment a la família patriarcal, les arcaïes a la religiositat —catòlica o soviètica—, el desbordament passional de les pròpies estructures militants. I, en canvi, dins l'extrema esquerra existeix una lectura que ignora la potència política d'aquest alliberament. I

aquest menyspreu malmet fins i tot la seva capacitat productiva. El capital, en canvi, ho va entendre a la perfecció i en la seva reestructuració no són gens alienes la flexibilitat pel que fa a l'organització de la producció i del treball o la comunicació com a negoci. La revolució tecnològica i la sobreexcitació del ciberespai no podrien ser exasperacions mercantils de la comunicació —*fanzines*, murals, fulls volants, *cinetracs*— autònoma i desbordant del 68?

la política, la politització de l'existència, el desig d'autonomia social. El 1968 existencial.

D'aquella "obertura del camp de possibilitats", d'aquell "assaig general" revolucionari, alguns —des de l'honestedat, com Daniel Bensaïd— ens diuen que "el que interessa no són les cendres del 68, sinó les seves brases, les reaparicions dels possibles vençuts i rebutjats". Però s'ha de remarcar que el 1968, aquella veritable bifurcació mundial, va ser cremada i recremada i les seves brases escampades pel vent del neoliberalisme. El 68 no només va

ser escombrat amb la repressió, sinó que la contrarevolució capitalista va canviar "les preguntes quan ja s'intuïen les respostes". Poc després del 68 es va iniciar una transformació tan radical de les relacions socials que és impensable —en el capitalisme global d'avui— tornar a l'enfrontament amb les eines d'aleshores.

Però és un bagatge impressionant que encara avui interpell·la el present. Mundial i revolucionari, existencial i polític. Hi tornem?

Gramenet del Besòs Televisió i les realitats d'un mitjà lliure

JORNADES AL VOLTANT DE PROJECTES
COMUNICATIUS AUTOGESTIONATS

DIVENDRES 30 DE MAIG
19.30H BAR LÍNIA UNO
C/SANT JOSEP, 48
GRAMENET DEL BESÒS

MÉS INFO: WWW.TVGRAMENET.ORG

⇒ **Estel B.Serra**
/cultura@setmanaridirecta.info/

La visualització de vídeos i gravacions a través de la xarxa és el punt de partida i el funcionament de Gramenet del Besòs Televisió (GBTv), un projecte comunicatiu autogestionat que té tres mesos de vida. Al marge de les emissions, el divendres 30 de maig el col·lectiu que hi ha darrere de GBTv organitza una jornada al voltant dels mitjans de comunicació lliures. Els actes començaran a la tarda amb la projecció del primer reportatge del programa El Forn titulat "Joves en acció", un documental que fa referència al desè aniversari de l'Assemblea de Joves de la localitat. Les activi-

tats continuaran amb una xerrada a càrrec d'un dels membres del projecte, amb la participació d'una persona del setmanari DIRECTA. Finalment, la clausura lúdica de la jornada s'allargarà amb les músiques de PD Gramenet Rebel i PD Txus. Una festa que també servirà per recollir fons per continuar tirant endavant aquesta televisió alternativa.

Consolidar un projecte comunicatiu

El 23 de febrer passat l'Ateneu Popular Julia Romera va acollir la presentació d'aquest nou projecte comunicatiu que du el nom republicà de l'actual Santa Coloma. La voluntat: crear i consolidar un mitjà local audiovisual en un context en què

l'únic existent fins aleshores era Teletaxi TV. Un grup de persones vinculades a les arts audiovisuals i a diferents col·lectius socials van decidir apostar per un canal autogestionat que fes les emissions per la xarxa. Tres mesos després, GBTv és una realitat quotidiana amb una graella que compta amb diversos programes i el llançament del primer reportatge, que es presentarà el 30 de maig dins la mateixa jornada. Les emissions inclouen programes per totes les edats amb animacions, actualitat, opinió i història de la ciutat. Ara per ara, el col·lectiu continua cercant recursos per acabar de consolidar el projecte i poder fer un salt qualitatiu i quantitatiu a Gramenet del Besòs Televisió.

El hardcore com a reclam

RÀBIA POSITIVA, ANSWER, MALL I ELS GALLECS NAO PARTICIPEN EN LA PRIMERA EDICIÓ DE L'INDP HxC FEST A CARDEDEU

⇒ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El hardcore català segueix produint novetats. Una bona manera de conèixer-les és passar-se el proper 31 de maig a la sala Sarau de Cardedeu, on se celebrarà la primera edició de l'INDP HxC Fest (llegeixi's Indepe Hardcore Fest) amb la participació de Ràbia Positiva, Mall, Answer i el grup gallec Nao en qualitat de convidats.

El festival és una iniciativa de Reclam Produccions, una jove promotora de mànegement creada l'any 2003 amb quarter general al barri del Poblenou de Barcelona i especialitzada en els sons de guitarra esmolada i bateria trepidant. Amb el segell Contra Records com a braç armat discogràfic, el col·lectiu s'ha convertit en una nova punta de llança per a la difusió de la música alternativa del país.

L'INDP HxC Fest, amb vocació de continuïtat, vol convertir-se en l'aparador de les seves propostes i a l'hora implicar-se en el teixit dels moviments socials: per això en el festival hi col·laboren el Casal Popular la Traca de Cardedeu i Rescat.

Nao, revelació gallega

Un dels principals atractius del festival és la presència de Nao, una de les darreres revelacions de l'escena gallega de rock combatiu. El seu primer disc, *As palabras espidas*, cantat en gallec i amb un so molt marcat pel rap metàl i el hardcore de grups com Habeas Corpus, els ha reportat bones crítiques per part de la premsa especialitzada i alhora els ha situat com un dels valors emergents a tenir en compte. El grup es vol començar a obrir camí als Països Catalans i l'INDP HxC Fest serà un bon aparador per veure la seva proposta.

Al festival també hi trobarem clàssics com el grup de Sants Ràbia Positiva, que està presentant el seu darrer treball, *Sentiment, compromís i acció* (La Ràbia Records, 2008). Un disc i DVD en directe per celebrar el quinze aniversari d'una de les bandes deganes del hardcore català.

Answer són també una banda amb una diltada trajectòria. El grup del barri de Vallbona de Barcelona acaba d'editar un nou treball, *Ni oblit ni perdó* (Contra Records, 2008), després d'haver celebrat 10 anys als escenaris.

Mall, amb el centre d'operacions a Bellpuig (l'Urgell) són una formació jove que amaga una trajectòria també dilatada. Evolució natural de la banda BNB, el grup ha editat una referència, *Néixer* (Contra Records, 2008), un treball que ha comptat amb la col·laboració a les veus d'Àlex, cantant d'Eina.

Familiars i amics d'Helena Jubany constitueixen una associació per mantenir-ne el record

CERTAMEN OBERT DE CONTES I DE NARRACIÓ CURTA

MÉS INFORMACIÓ A
HELENA.JUBANY.CAT/ASSOCIACIO/

⇒ **Directa Maresme**
/cultura@setmanaridirecta.info/

L'Associació Cultural Helena Jubany i Lorente neix amb l'objectiu d'encomanar la passió de Jubany pels llibres, per la creació literària i per la transmissió oral de la literatura. Durant la seva presentació pública van anunciar la convocatòria de la primera edició del Premi Helena Jubany de narració curta o recull de contes. Aquest premi –que compta amb la col·laboració del Patronat Municipal de Cultura de l'Ajuntament de Mataró, de la Biblioteca Frederic Alonso i Orfila de Sentmenat, de la Llibreria Robafaves i de Tantàgora serveis culturals–

està dotat amb la quantitat de 3.000 euros, a més de la publicació de l'obra guanyadora.

Escriure per narrar

L'element més innovador i diferenciador d'aquest premi és el fet de guardonar obres escrites expressament per ser narrades oralment, unes obres que difereixen dels altres contes pel fet que "han d'encavalcar imatges, sense aturar-se en detalls ni adjectius, oferint una visió més global del que s'està explicant", tal com va destacar Pep Duran de la llibreria Robafaves a la presentació del premi. El guardó, que serà anual, es lliurarà el 2 de desembre, data de la mort d'Helena Jubany. Per participar al concurs, les obres es poden enviar fins el 15 d'oc-

tubre a la llibreria Robafaves o als mails helena@jubany.cat i premi@robafaves.com

La memòria d'Helena

Helena Jubany va ser assassinada als 27 anys, el desembre de 2001. Enamorada de la lectura des de l'adolescència i emmirallant-se amb la Montserrat Roig, que havia pres com a mestra en l'ofici d'escriure, havia viscut a l'entorn del llibre com a periodista i llibretera, assistia a tertúlies i era autora de recensions. En el moment de la seva mort treballava a la biblioteca de Sentmenat, estudiava documentació, havia encetat –il·lusionada– el camí de la creació literària i li encantava explicar contes de viva veu.

Publicitat

www.aulamedia.org/2008
III Escola d'Estiu d'Educació en Comunicació

aula m èdia
www.aulamedia.org/2008

editorial virus
Eugení Rodríguez i Joan Pujol (Coords.)

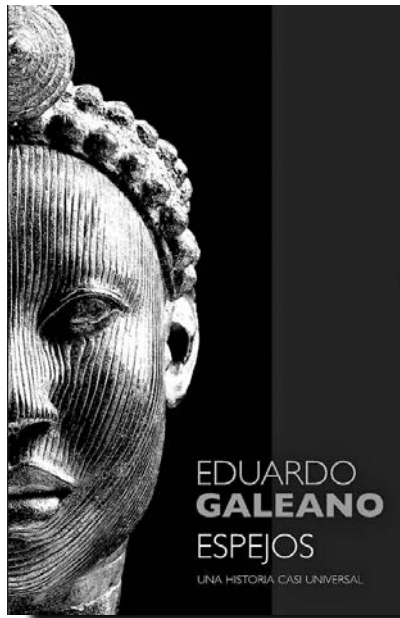
DELS DRETS A LES LLIBERTATS

Una història política de l'alliberament gai a Catalunya (FAGC 1996-2006)

www.viruseditorial.net
C/ Aurora 23, baixos 08001 - BCN | Tlf: 93 441 38 14
virus@pangea.org

Història dels que venceran

EDUARDO GALEANO
'ESPEJOS. UNA HISTORIA
CASI UNIVERSAL'
PÀGINES: 364
SIGLO XXI, 2008

⇨ **Roger Palà**
 /cultura@setmanaridirecta.info/

És possible escriure la història de la humanitat a l'inrevés? I no ens referim a fer-ho en un sentit cronològic —del segle XX cap enrere— sinó a reescriure-la d'arrel, donant la ploma als que mai l'han pogut esgrimir i encenent el micròfon perquè parlin els que mai han pogut expressar-se en llibertat. Aquesta és la tasca que es proposa el sempre lúcid Eduardo Galeano a *Espejos*, el seu nou llibre després de quatre anys de silenci editorial. L'autor de *Las venas abiertas de América Latina* reescriu la crònica de l'existència humana a través d'un mirall únic que reflecteix tot allò que el poder malda per silenciar: una

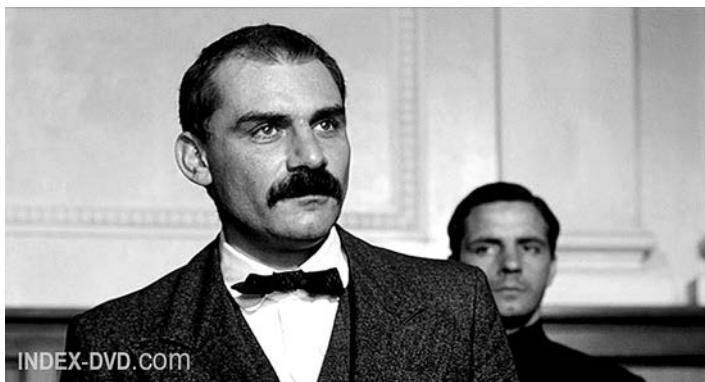
història en què els sense veu recuperen el verb que els ha estat negat, els anònims tenen nom i cognoms i el món no és únic i unidireccional, sinó múltiple i divers.

No cerqueu en aquest volum cap intenció historiogràfica. L'escriptor uruguaià narra la seva crònica gairebé universal a partir de petits textos que estan més a prop del conte curt que no pas de l'asèptica entrada enciclopèdica. En alguns moments amb una ironia fina, d'altres amb una cruesa que esfereix, la ploma de Galeano —als seus 68 anys— dona una rellevància especial a les dones, actores protagonistes d'aquesta altra història i als pobles indígenes esclavitzats pel colonialisme.

Icona de l'esquerra real, és a dir, la que fa de la seva feina i actitud una aposta decidida per a la transformació de l'ordre social, Galeano assumeix el repte d'entonar amb la seva pròpia veu un relat que només és possible perquè moltes altres veus l'han entonat abans. Una crònica que, per molt que el poder hagi fet impossibles per negar-la, s'ha transmès de generació en generació fins a configurar un imaginari i una consciència dissident prou forta per posar en qüestió el pretès ordre natural de l'existència. Els relats de Galeano són el pessic de sal imprescindible per fer assumible tanta mort i tanta violació col·lectiva i, alhora, per fer més visible tant de combat, tanta esperança i tanta victòria per arribar.

'Sacco y Vanzetti'

(SUEVIA, 1972)
DIRECTOR: GIULIANO MONTALDO
GUIONISTES: FABRIZIO ONOFRI, GIULIANO MONTALDO, OTTAVIO JEMMA
INTÈRPRETS: GIAN MARIA VOLONTÈ, RICCARDO CUCCIOLLA, CYRIL CUSACK, ROSANNA FRATELLO
DURADA: 120 MINUTS
IDIOMES: VOSE (ITALIÀ), VE

Amb un aire decididament militant, Giuliano Montaldo (Giordano Bruno) va traslladar al cinema la història de dos anarquistes italians que van ser caps de turc d'un atracament durant els moments més repressius viscuts als Estats Units, a mig camí entre la Revolució Russa i el crack del 29. Ara el film apareix reeditat en DVD. Montaldo fa seva la tesi segons la qual els dos treballadors van ser processats tot i que la fiscalia sabia que eren innocents, tot buscant una sentència exemplaritzant, paral·lelament a una campanya intensa de deportacions d'immigrants amb l'objectiu de dissuadir-los de qualsevol militància amb connotacions obreristes o revolucionàries. Plantejat com un drama judicial, el film va perdent empena i va guanyant drama-

tisme a mesura que la defensa es queda sense sortides legals i els protagonistes pateixen el desgast d'un procés que, segons diuen, els va acabar enfortint.

Obra recordada pels *progres* dels inicis dels anys 70 —amb Joan Baez cantant sobre la música d'Ennio Morricone—, *Sacco y Vanzetti* resulta molt emocionant a estones. El film guanya espais en la memòria de l'espectador per la rellevància de la història tractada, per la bona feina dels intèrprets i per un desenllaç molt ben resolt, on la música de Morricone, la fotografia en blanc i negre i uns treballs de càmera interessants (que barregen distanciament i proximitat davant els fets visualitzats) convergeixen amb molt encert. IGNASI FRANCH

Tres interaccions d'art fusió

'LAS DOÑAS'
CIA. SOL PICÓ
DURADA: 45 MINUTS
GÈNERE: ART FUSIÓ
WWW.SOLPICO.COM

DEL 4 AL 7 DE JUNY
NAUMON - VAIXELL DE LA FURA DELS BAUS
PORT VELL - BARCELONA

La companyia barcelonina de dansa professional Sol Picó presenta una nova producció arriscada. *Las Doñas* marca l'inici de tres dones i tres interaccions. Dansa, arts plàstiques i música en directe. Sol Picó al ritme del cos, Elvira Granados a les pintures i DJ Cee als plats i a la veu. Un espectacle únic de creació oberta, és a dir, en què cada actuació té un resultat diferent. Improvisació i joc a l'escenari, diàleg constant i també xocs

entre els tres universos. El fil argumental: la intrusió a la pell de l'altre en allò més físic, a través de la metàfora de la pell de l'elefant com la força i el poder. La pell madurada, seca, que serveix de base rugosa per fondre la plàstica i el moviment. El concepte i el repte final: aconseguir que Sol Picó s'introdueixi a l'obra pictòrica d'Elvira Granados i aquesta segona a la pell de la mateixa ballarina. ESTEL B.SERRA

'Lugar común. El motel americano'

AUTOR: BRUCE BÉGOUT
TRADUCTOR: ALBERT GALVANY
ANAGRAMA, 2008
180 PÀGINES

El filòsof Bruce Bégout (Zerópolis) analitza les connotacions que suggereix el motel americà, un espai anònim i públic però fortament aïllacionista: una mena de punt de no trobada, taca estàtica a la foto en moviment de la carretera. Indagant en els orígens dels *motor hotels*, Bégout el tracta en la seva dimensió pragmàtica (la protourbanització a baix cost i funcionalista dels marges de les inacabables carreteres dels Estats Units), però també en la simbòlica, com a espai natural del treballador del neoliberalisme, intercanviable, sense llar ni lligams personals, disponible per produir arreu del món. L'autor dona via lliure a les seves reflexions alhora que refereix moltes mirades artístiques al motel, tant d'individus entregats al desert (l'escriptor i actor Sam Sheppard, per exemple) com d'observadors ocasionals (Simone de Beauvoir) i altres de testimonis anònims. IGNASI FRANCH

RECOMANEM

DIVENDRES 30
JORNADES ‘EMERGENCIAS: ESTADOS DE LA EXCEPCIÓN’
21h. CSO La Retaguardia
Plaça Mañé i Flaquer 6, Barcelona

Carandiru, la casa de detencions de Sao Paulo, al Brasil
Xerrades i actes cada divendres a les 21h. al CSO La Retaguardia i cada dimecres a les 19:30h. a la Casa de la Solidaritat, c. Vistalegre 15, Barcelona. Fins el 27 de juny.

Organitza: Revista Viscera, Asamblea Solvente i Oficina Social (Antropologia y prisión)
<http://viscera.es.tp>

DIJOURS 29
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE DE CARLOS HINOJOSA ‘EMBOSCADA EN PASAIA. UN CRIMEN DE ESTADO’
19h. FELLA. Joaquim Costa 34, Barcelona.

Aquest acte sobre el tema oblidat de l'assassinat dels membres dels Comandos Autònoms Anticapitalistas al País Basc comptarà amb la presència de l'autor i de dos protagonistes dels fets, un d'ells, Joseba Merino.

ORGANITZA: EDITORIAL VIRUS I FUNDACIÓ D'ESTUDIS LLIBERTARIS I ANARCOSINDICALISTES

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOURS 29

Acte central de la Campanya d'Apostasia Nosaltres Marxem
19 h. Espai Obert.
C. Violant d'Hongria 71, 1r. Barcelona.
Impulsada per veïns i veïnes de Sants, recolzada per Ateus de Catalunya i dirigida a esborrar-se de l'Església catòlica. Raons n'hi ha moltes. Organitza: Nosaltres Marxem (Col·lectiu de Sants per l'Apostasia). www.nosaltresmarxem.cat
Amb la col·laboració d'Ateus de Catalunya. (www.ateus.org)

14a Mostra d'art de dones Fem art '08
18h. a Ca la Dona. Casp, 38, principal, Barcelona.
Taller de cuina Galletas Hombre Ideal, a càrrec de Paula Ventades. El 31 de maig, cloenda de la mostra. De 12h. a 20h. a la Sala Marquès de Comillas del Museu Marítim de Drassanes. Debats, xerrades i altres sorpreses amb artistes de la Mostra i d'altres persones convidades. <http://caladona.pangea.org/femart/>

‘Corp!’ Zadam Company. Dansa teatre
21h. Antic Teatre. Verdaguer i Callis,12. Barcelona.
Coreografia: Adam Zambrycki. Video: Adrás Juhász. Interpretació: Fruzsina Szenczi, Adam Zambrycki, Gáspár Téri. Divendres 30 i dissabte 31 a les 21h. Diumenge 1 de juny a les 20h. 6 euros. <http://www.lanticteatre.com>

‘Utopia 79’ de Joan López Lloret
22h al cine Maldà. C. del Pi, 5. Barcelona.
Durant la setmana del 23 al 29 de maig. Nicaragua i la revolució sandinista de l'any 1979

vista des de diferents perspectives. El documental sorgeix de la lectura feta pel director d'un diari de Jordi Mena, els articles de Walter Tauber, el llibre d'Omar Cabezas *La montaña es algo más que una inmensa estepa verde* i els diaris de Camilo Mejía. Trailer: youtube.com/watch?v=LoFgHw6jZp4

DIVENDRES 30

Tanquem Ascó, no al cementiri nuclear!
19h. Casal Sant Jordi de Flix.
Hi intervindrà Marcel Coderch, enginyer doctorat pel MIT, vicepresident de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions.
Organitza: Coordinadora Anticementari Nuclear de Catalunya.

La temptació autoritària: Hmadinejad i el problema kurd a l'Iran
19h. SCI. C. Carme 95, baixos, Barcelona.
Ponent: Jordi Tejel, director del Centre d'Informació i Recerca sobre el Poble Kurd (CIRK).

Cicle de cinema mexicà
19h. CC Collblanc-La Torrassa. Mare de Déu dels Desamparats 87. L'Hospitalet de Llobregat.
Perfum de violetes. Violència de gènere i destrucció del teixit social.
mexicansenresistenciaibcn.blogspot.com/

Concert per la comunicació independent i popular
22h. Al KOP-Alta Tensió.
C. Dr. Soler i Torrents, 36, el Prat de Llobregat.
Zermeño (el Prat de Llobregat), Penguin's ska (Sant Feliu de Llobregat), Igitaia (vila de Gràcia).
Organitzador: Sant Feliu Respon i l'Eixida.

DISSABTE 31

IV Trobada Futbolística per la Humanitat i contra el Neoliberalisme ‘El Retonno’
9h. Forat de la Vergonya. Barcelona
Organitzador: CSRZ
Mira també: chiapas.pangea.org

Nouvinguts i educació
19:30h. Ateneu Popular de l'Eixample.
Passatge Conradi, 3. Barcelona.
Taula rodona amb els ponents: Josep Ignasi Almirall, inspector d'ensenyament, Josep Guardiola, professor IES, Montse Palou, Professora IES.
Organitzador: Téléfon Roig

4es jornades de sostenibilitat d'Uldecona
Al matí a l'Ermida de la Pietat d'Uldecona, a la serra de Godall. Carretera d'Uldecona cap a Tortosa.
(www.uldecona.org/niv2.php?id=325).
Tractarem el tema del canvi climàtic: ens interessa saber què és el canvi climàtic, quins efectes tindrà sobre les nostres societats en el futur i de quina manera podem contribuir a fer-hi front. Ser conscients de quin és l'abast del problema és el primer pas per buscar-hi solucions.
Organitza: Barrinar cap a la Sostenibilitat

Concert per l'autogestió
22h. CSO Valldaura - CNT.
C. Jorbetes 15. Manresa.
Primates, Metralla i Dj. Saleru. A les 20h. presentació del nou taller de flamenc del CSO.

Jornades: Compartir dóna gustet
11h. Conserves. C. Sant Pau 58. Barcelona.
10 hores ininterrompudes de plaer i investigació. Xerrades, debats i bon menjar.

Presentació del llibre ‘Medio Violentos. Palabras e imágenes para el odio y la guerra’
18h. CC Santa Eugènia de Girona.
Santa Eugènia, 146 (Can Ninetes).
Llibre de Pascual Serrano
Organitza: Amigues de l'ALBA

El 24 de juny, dia de Sant Joan, l'Enric Stern i en Jaume Roure tornaran a ser jutjats a l'Audiència Nacional de Madrid. El judici s'ha hagut de repetir a causa de l'actuació del magistrat durant la vista anterior, quan va impedir que els imputats s'expressessin en català. La campanya de suport als encausats vol apropar el màxim nombre de solidaris i solidàries al tribunal d'exceptió espanyol per oferir tota la solidaritat a l'Enric i en Jaume. Aquest és un procés polític contra els antimonàrquics que vam cremar les fotografies dels reis d'Espanya el mes de setembre passat. Un procés que ha generat un alt grau d'indignació entre els catalans i les catalanes. Per demostrar al tribunal espanyol que el seu intent de retallar la llibertat d'expressió no ha triomfat, necessitem la solidaritat d'un gran nombre de manifestants el dia 24 de juny a Madrid.

LA CAMpanya ESTÀ ORGANITZANT AUTOBUSOS PER DESPLAÇAR-SE A MADRID I ES PODEN RESERVAR PLACES A:
605 251 393 – NOALREI@GMAIL.COM

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // DANIEL Bensaïd, PARTICIPANT AL MAIG DEL 68

“Avui una situació com la del Maig del 68 seria més explosiva”

Daniel Bensaïd (Toulouse 1946) va ser un dels protagonistes del Maig del 68. Des de llavors ha militat a la Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR), la formació més important de l'esquerra radical l'Estat francès, i ha escrit diversos llibres, entre ells *Cambiar el mundo* (2002) i *Resistencias* (2006). Actualment és professor de filosofia a la Universitat de París VIII-Saint Denis i director de la revista *Contra-temps*. El més d'abril va venir a Barcelona convidat per Revolta Global a parlar sobre la vigència del 68 avui i sobre perquè la dreta intenta acabar amb el seu llegat.

Manel Ros
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Podríem dir que França està situada a la dreta amb Nicolas Sarkozy?

La veritable qüestió és saber si la societat francesa s'ha desplaçat a la dreta i això no només es pot decidir a partir d'un fenomen electoral. Fa un any, quan Sarkozy va sortir electe, semblava una elecció triomfant, però en realitat hi ha capacitat de resistència social. Sarkozy va ser escollit, en part, a partir d'una equivocació, ja que es va presentar com el candidat que volia restablir la voluntat política davant del catastrofisme econòmic i tot això ha fracassat en menys d'un any. De fet, la caiguda de la seva popularitat ha estat espectacular, ja que es va dividir per dos en menys d'un any.

“Sarkozy es va presentar com el candidat que volia restablir la voluntat política i ha fracassat en menys d'un any”

Per tant, a nivell europeu tampoc podríem dir que hi ha una tendència cap a la dreta, tot i que Berlusconi ha guanyat a Itàlia?

El que ha passat a Itàlia és més difícil d'interpretar. Com s'explica que en menys de quatre anys s'arribi a un desastre electoral amb la victòria de Berlusconi? I a més, amb la desaparició –almenys en l'àmbit institucional– del que podria ser l'equivalent a una esquerra radical al voltant de Rifondazione Comunista. Crec que és el preu que s'ha de pagar per un error polític. Podríem dir que és la política del mal menor: tothom menys Berlusconi o Sar-

Planeta Roig

kozy. No s'estableix una diferència entre els projectes de centre-esquerra o social-liberals i una alternativa vertadera. En aquest cas la gent perd les seves raons per votar una alternativa, vota pel mal menor, però el mal menor de vegades és el camí més ràpid cap al pitjor, com ha passat a Itàlia.

Què hi ha de cert sobre la relació entre el votant del Partit Comunista Francès i el votant del Front Nacional de Le Pen?

Això va ser cert, però ja no. El partit de Le Pen ara mateix està en crisi, tant a nivell polític com a nivell financer. És cert que Le Pen va guanyar part de l'electorat obrer i popular del PCF. I el va guanyar perquè va poder aprofitar-se del discurs nacionalista del PCF. Per exemple, sobre el fet de “produir francès”, Le Pen només va haver d'afegir-hi “amb francesos”. La manera que el PCF va fer front a la qüestió de la immigració als inicis dels 80 va ajuntar-se amb el fet que, des del govern socialista, es va començar a abandonar la paraula “treballador” per referir-se als immigrants amb la intenció de denunciar les vagues a la fàbrica Renault com a “vagues islamistes”. Això, des del meu punt de vista, va ser un desastre i va obrir el camí a Le Pen. Ara tot això s'està perdent i no només perquè Sarkozy va captar l'electorat de Le Pen, sinó també perquè, malgrat l'agudesa de la crisi social, el

FN està absent, no fa cap mobilització des de fa molt de temps. Crec que el FN està clarament en descens, encara que no hem de subestimar la ideologia de l'extrema dreta perquè es troba molt present en el *sarkozysme*.

Sarkozy vol enterrar l'herència del Maig del 68. Per què creus que diu això 40 anys després?

És un discurs per mobilitzar a l'opinió pública a favor d'allò que podríem dir “partit de la por i l'ordre”. Com a la rebel·lió dels suburbis de 2006, l'any 68 també es van cremar contenidors. Es tracta de mobilitzar la por amb la idea que el 68 va ser el pecat original que té la culpa de tot el que no funciona a la societat. Però crec que, per sort, tot això ha fracassat completament. Segons les enquestes –encara que s'ha de llegir amb compte perquè ja sabem que de vegades són molt discutibles– la imatge del 68, per diverses raons, està molt ben valorada. Tres quarts de la població considera que va ser positiu. El discurs de Sarkozy es trobava totalment fora de lloc de la realitat actual.

Creus que hi ha lliçons per aprendre del Maig del 68?

N'hi ha moltes i aquest, segurament, és el punt més dèbil de l'aniversari. Hi ha molta discussió sociològica sobre els canvis que es van produir, però del que no es parla gaire és de l'aspecte

estratègic del 68 a nivell polític i sindical. Durant un espai curt de temps hi van haver possibilitats d'enderrocar un govern molt conservador, a partir d'una vaga general, encara que no existien certes condicions. A més, a nivell sindical, per exemple, sí que va haver-hi una vaga general, però no una crida per part de la CGT francesa a la vaga general. I això no només són problemes simbòlics, ja que significa que no hi va haver una plataforma comuna de la vaga ni una direcció de la vaga elegida democràticament de forma unitària. Tot això va permetre organitzar el retorn a la feina d'una forma descentralitzada. No hi havia una estratègia de vaga general amb una estratègia política definida.

“Hi ha molta discussió sociològica sobre el canvis del 68, però no es parla de l'aspecte estratègic a nivell polític i sindical”

És possible que avui dia es torni a donar una situació com la del 68?

Ara mateix és més difícil, però alhora seria més explosiu. És més difícil perquè quan tens un atur de tres milions i un sector precari tan elevat la gent no es llança a la lluita de forma tan còmoda. Però, alhora, els motius per rebel·lar-se són més forts. Per exemple, el tema de la violència. L'any 68 la violència va ser molt espectacular per tot el tema de les barricades, etcètera, però al mateix temps va ser molt limitada. Avui dia, amb l'enduriment de la confrontació social, un moviment d'aquest tipus no seria tan tranquil.

El que sí que podem dir és que el 68 va haver-hi una ampliació de la vaga a sectors socials de serveis, comerços, comunicació, cine, etc. El 90 per cent de la població activa eren assalariats i, per tant, era una vaga general no només dels obrers, sinó pràcticament de tota la societat. I això també anuncia la mena de moviments socials que tenim actualment. Mai es repeteixen de la mateixa manera, però sí que poden haver-hi moviments d'aquesta mena. És més difícil iniciar-ho, però, si es fa, podria ser més fort que durant el 68. ●

‘Viva Macspaña’

Matthew Tree
/opinio@setmanaridirecta.info/

Sovint m'he preguntat com és que el sistema operatiu Leopard que tinc instal·lat al meu iMac m'ofereix la possibilitat de llegir-lo en un bon grapat de llengües sense estat –com ara el tibetà (6 milions de parlants); el gal·lès (580.000); el feroès (60.000) o el hawaïà (3.000)– però no pas en català (7.500.000), gallec (3.000.000) o basc (630.000).

“Boicot lingüístic, al més pur estil franquista”

Doncs bé, l'altre dia un tècnic de Macintosh em va explicar el perquè de tot plegat. Per començar, Apple Espanya no és precisament una sucursal d'Apple Computer sinó una empresa mediatitzada, cosa que vol dir que té un grau alt d'autonomia. Així mateix, malgrat les gestions i les protestes que s'han fet des de fa anys de part de la comunitat *maquera* de Catalunya –venedors oficials, tècnics i programadors inclosos–, Apple Espanya ha continuat vetant l'ús del català, el basc i el gallec sistemàticament. Una delegació de catalans fins i tot va anar a Califòrnia per parlar directament amb el fundador i director d'Apple, Steve Jobs, el qual va reconèixer que la situació no era idònia, alhora que insistia que no podia fer-hi res perquè es tractava d'un problema “regional”. En realitat, és més aviat un problema personal i la persona en qüestió és el director d'Apple Espanya, un tal Juan Antonio Castellanos, un home conservador –fonts fiables afirmen que és membre de l'Opus Dei– i un patriota espanyol de pedra picada que no ha dubtat a mantenir en peu aquest insult cultural a uns onze milions de conciutadans seus: un cas com un cabàs de boicot lingüístic, al més pur estil franquista, en el si d'una empresa que es vanta de la seva correcció política. Una situació del tot *anghrededwy*, que diuen en gal·lès, una llengua més acceptable per al senyor Castellanos que la d'aquest article.

PUBLICITAT

cueling.com

Des de 0,0 euros

fes sport, jump més